

1318

Η
ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ

1887

Η
ΜΟΥΣΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ι. ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τὰς θείας δός μοι χάριτάς σου,
Θεέ μου, σὲ παρακαλῶ.
Ὅδήγει με τὸ θέλημά σου
Μετὰ χαρᾶς νὰ ἐκτελῶ.

Σύ, ὁ Θεός μου, δίδαξέ με
Τὸ ὄνομά σου νὰ ὑμνῶ.
Καλὴ νὰ γείνω, φώτισέ με,
Καὶ σοῦ ἀξία νὰ φανῶ.

2. ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα.

Ἑορτὴ μεγάλη.

Καὶ τὸ δένδρον τοῦ Χριστοῦ

Ἦλθεν, ἦλθε πάλι.

Δένδρον μὲ χρυσὰ καρύδια

Καὶ κουφέτα καὶ παιγνίδια.

Δῶρα λάβετε, παιδιὰ,

Ἀπ' τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά.

Ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα.

Ἐξω πέφτει χιόνι.

Μέσα δένδρον φουντωτὸ

Λάμπει, καμαρώνει.

Ἔχει πλῆθος λουλουδάκια

Τ' ἀναμμένα του κεράκια.

Δῶρα λάβετε, παιδιὰ,

Ἀπ' τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά.

Ὁ Χριστός, ποῦ πάντοτε

Τὸ κελὸν μας θέλει,

Μὲ ἀγάπην ὅλ' αὐτὰ

Σήμερον μᾶς στέλλει.

Πόσα πράγματα μᾶς δίνει
Τοῦ Χριστοῦ ἡ καλωσύνη!
Δῶρα λάβετε, παιδιά,
'Απ' τοῦ δένδρου τὰ κλάδιά.

3. ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Νά, ὁ Μάϊος ἐφάνη.
'Όλα θάλλουν τὰ φυτά.
Καὶ ἡ πεταλούδα φθάνει
Κ' ἐλαφρόπτερη πετᾷ.

Βλέπω κόκκινα λουλούδια,
Βλέπω πράσινη τὴν γῆ.
Τὸν Θεὸν μὲ τὰ τραγούδια
Τὸ πουλάκι εὐλογεῖ.

Νά, ὁ Μάϊος ἐφάνη
Μὲ τὸν εὐμορφον καιρό.
Εἰς τὴν θύραν μας στεφάνι
'Εκρεμάσθη ἀνθηρό!

Καλημέρα, καλημέρα !
 ἦλθα, βλέπεις, μὲ χαρά,
 Καί σου ἔφερα, μητέρα,
 Δύο ῥόδα τρυφερά.

4. ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΙΣΤΟΣ

Ἐνόςφ' ἀνεγίνωσκα, Πιστέ, τὸ μάθημά μου
 Ἀδιακόπως μ' ἔβλεπες, καθήμενος κοντά μου.
 Καὶ ἂν ἠδύνατο καὶ σὺ ὀλίγον νὰ λαλήσης
 « Ἀχ, πότε, θά μοι ἔλεγες, τὸ ἔργον σου θ' ἀφήσης ! »

Μὲ ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπῶ· καλὸς μου φίλος εἶται.
 Ἀλλ' ἂν ποτε σὲ ἀμελῶ, νὰ μὴ παραπονῆσαι.
 Δὲν εἶδες ὅτ' εἰς χεῖράς μου ἐκράτουν τὸ βιβλίον ;
 Δὲν παίζει ἀδιάκοπα τὸ φρόνιμον παιδίον.

Πλὴν τώρα ἐτελείωσα, Πιστέ ἡγαπημένε·
 Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ὅσον θέλεις μένε.
 Ἐλθέ· ἡ ὥρα ἔφθασεν, ὡς δεῖγμ' ἀγάπης τόσης,
 Ὡωπεύματ' ἀναρίθμητα νὰ λάβῃς καὶ νὰ δώσῃς.

5. ΑΙΝΙΓΜΑ

“Αν χθές ἐζήτεις καὶ προχθές θὰ μ’ εὔρισκες βεβαίως,
Πλὴν σήμερον καὶ αὐριον ἐμὲ ζητεῖς ματαίως.
Τοῦ χρόνου πάλιν ἔρχομαι. Ζητῶν με ἐπιμόνως
Εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ ἀπαντᾷς τοῦ κρυεροῦ χειμῶνος.

Μ’ ἐμὲ γεννᾶται χάλαζα, χιὼν, ὀμίχλη καὶ βροχή,
Καὶ πᾶχνη, ψύχρα, χεῖμαρροι, ἀνησυχία, ταραχή.
Καὶ ὅμως καὶ χωρὶς ἐμοῦ ὁ ἄνεμος συρίζει.
Παγόνουσιν οἱ ποταμοί, τὸ πέλαγος ἀφρίζει.

6. Ἡ ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ὦ παύσεις, ὦρα σας καλή,
Εἰς τὸ καλόν, ἀργία !
Θ’ ἀρχίσουν τὰ σχολεῖα.
Ἡ ἐργασία προσκαλεῖ.
Ἡμέρα ἦλθε ποθητή.
Ἡ σάκκα περιμένει
Βιβλία φορτωμένη,
Μολυβοκόνδυλα, χαρτί.

Ἐλλάς φιλτάτη! Τὸ καύχημά μου!

Μακρόθεν δέξαι τὰ δάκρυά μου.

Πρὸς σὲ μὲ πόθον τὸ πνεῦμα τείνω

Καὶ στόνους χύνω

Βαρυαλγής.

Πατρίς μου, χαῖρε! Ἡ θάλασσά σου

Μὲ χάριν παίζει ολόγυρά σου.

Κτυπᾷ τὸ κύμα ἐν μελωδίᾳ

Ἡ παραλία

Τερπνῶς ἤχεϊ.

Ἐλλάς φιλτάτη! Τὸ καύχημά μου!

Πρὸς σὲ πετῶσι τὰ ἄσματά μου.

Πρὸς σὲ πετῶσιν ἐν νοσταλγία

Καὶ ἡ καρδία

Καὶ ἡ ψυχή.

9. ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

(Διάλογος)

α'.

Λύσε, λύσε τὸ σχοινάκι,

Ἄτακτον, κακὸν παιδί.

Ἄφες τὸ μικρὸν πουλάκι

Νὰ πετᾷ, νὰ κελαδῇ.

6'.

Τὸ σχοινάκι δὲν τὸ λύνω,
Καὶ καλὰ θὰ τὸ κρατῶ.
Τὸ πουλάκι δὲν τ' ἀφίνω·
Βλέπεις, παίζω μὲ αὐτό.

α'.

Ὁ Θεὸς μᾶς παραγγέλλει
Νὰ μὴν εἴμεθα τρελλοί,
Καὶ θυμόνει καὶ δὲν θέλει
Νὰ παιδεύῃς τὸ πουλί.

6'.

Δάσκαλέ μου, δὲν προσέχω
Εἰς τὰ λόγια σου αὐτά.
Τὸ πουλί δεμένο ἔχω
Καὶ τὸ κάμνω νὰ πετᾷ.

α'.

Σοῦ χαρίζω, ἂν θελήσης,
Μιά κουλούρα στρογγυλή.
Πλὴν καὶ σὺ νὰ μοῦ χαρίσης
Τὸ καϋμένο τὸ πουλί.

Σᾶς παραιτοῦμεν, δροσερὰ
 Τῆς ἐξοχῆς λουλούδια·
 Παιγνίδια καὶ τραγούδια
 Εἰς δάσους μέρη σκιερὰ.
 Καὶ πάλιν, μὲ χαρὰν ψυχῆς,
 Ἡ ὥρα ὅταν φθάσῃ,
 Θὰ ἔλθωμεν ὅς τὰ δάση
 Καὶ ὅς τὰ καλὰ τῆς ἐξοχῆς.

Μὲ τὰ παιδιά τὰ καλὰ,
 Καλὸν κ' ἐγὼ παιδίον
 Θὰ πάγω ὅς τὸ σχολεῖον
 Νὰ μάθω γράμματα πολλά.
 Καὶ τὸν Θεὸν παρκαλῶ
 Τὸν νοῦν μου νὰ φωτίσῃ,
 Καὶ νὰ με ὁδηγήσῃ
 Ὡς τὴν προκοπὴ καὶ ὅς τὸ καλό.

Ζ. ΠΑΡΑΙΝΗΣΙΣ

Μὴ ἔσο φίλος τῶν ποτῶν καὶ τῆς γαστριμαργίας.
 Ἀγάπα τὴν ἐγκράτειαν, μητέρα τῆς ὑγείας.
 Τὸ πνεῦμ' αὐτὴ κρατύνει,
 Καὶ τὴν ζῶην μακύνει.

Τὸν χρόνον τὸν ταχύπτερον μὴ σπαταλᾷς, παιδίον.

Ὁ χρόνος τιμιώτερος ὑπάρχει κειμηλίων.

Ὁ χρόνος φεύγει, τρέχει·

Ὅπισω δὲν προσέχει.

Τὸ ψεῦδος μίσει ὡς κακὸν ἀχρεῖον καὶ φευκτόν.

Περιφρονεῖται καὶ ποτὲ δὲν τὸν πιστεύουν πλέον

Ἐκεῖνος, ὅστις φοραθῇ

Ὡς μὴ λαλήσας τάληθῃ.

Εἰς πᾶσαν ἐργασίαν σου ἐπικρατεῖτω τάξις.

Πᾶν ὅ,τι, ἄλλου βλέποντος, συστέλλεσαι νὰ πράξης,

Νὰ μὴ τὸ πράττης πρέπει

Καὶ ἂν οὐδεὶς σὲ βλέπη.

8. ΑΠΟΔΗΜΟΣ

Πατρίς μου, χαῖρε ! Ἐν σοὶ ἀκμαία

Ἡ δάφνη θάλλει καὶ ἡ ἐλαία.

Εὐώδη τάνθη τοῦ ἑαρός σου,

Ὁ οὐρανός σου

Κυαναυγής.

Ε'.

Τώρα ναί· καλὰ τὰ πᾶμε.
 Δός μου την' εὐχαριστῶ.
 Πάρε τὸ πουλὶ καὶ κάμε
 Ὅ,τι θέλεις μὲ αὐτό.

ΙΘ. ΝΥΞ ΚΑΙ ΧΕΙΜΩΝ

Εἰς τὰ σύννεφα κρυμμένος
 Καταβαίνει ὁ κουρασμένος
 ἥλιος νὰ κοιμηθῇ.
 Νύξ προβαίνει νὰ σκεπᾶσῃ
 Πόλεις καὶ βουνὰ καὶ δάση
 Μὲ τὸ σκότος τὸ βαθύ.

Ὅμως ὅσον καὶ ἂν φθάσῃ
 Μαῦρον σκότος νὰ σκεπᾶσῃ
 Πόλεις, δάση καὶ βουνά,
 Φῶς ἡμέρας θ' ἀνατείλῃ,
 Καὶ ὁ ἥλιος θὰ στείλῃ
 Τὰς ἀκτῖνάς του ξανά.

Ἐφύγε τὸ χελιδόνι.

Ψύχρα τὰ νερά παγώνει,

Χιόνι πίπτει καὶ βροχή.

Κλαί' ἡ φύσις μαρμαρμένη,

Καὶ χωρὶς λουλούδια μένει

Λυπημέν' ἡ ἐξοχή.

Πλὴν ἡ ἐξοχή ἂν μένη

Τὸν χειμῶνα μαρμαρμένη·

Ἄν παγόνουν τὰ νερά,

Πάλιν ἀνοιξίς θά φθάσῃ,

Καὶ ἡ φύσις θά γελάσῃ

Χαροπὴ καὶ ἀνθηρά.

II. ΘΕΟΤΟΚΕ Η ΕΛΠΙΣ

Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς

Πάντων τῶν χριστιανῶν,

Κλίμαξ ἡλιολαμπής

Ἄγουσα πρὸς οὐρανόν,

Ἀμαζα θεήλατε,

Ἀγλαόφωτε πυρσέ,

Σκέπε, φρούρει, φύλαττε

Τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

12. ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὴν πηγὴν τοῦ Νείλου ὅσοι ν' ἀνιχνεύσητε ποθεῖτε,
Ἐγὼ εἶμαι ἡ πηγὴ του, ὅθεν πλέον μὴ ζητῆτε.

Ἄνευρίσκειμαι δ' εὐκόλως

Ἄν πρὸς νότον πορευθῆτε, ὅμως πρὸς δυσμὰς οὐδόλως.
Εἰς βουνοῦ κρημνοὺς ἀνύδρους κεκρυμμένως καὶ ἀδήλως
Τὴν ὑγρὰν ἀρχὴν λαμβάνει ὁ τῶν κροκοδείλων Νεῖλος.

13. ΕΥΧΗ ΤΕΚΝΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Τὸ νέον ἔτος σήμερον ἰδού, γονεῖς μου, πάλιν
Ἐνώπιόν σας ἔφθασα μὲ συντριβὴν μεγάλην.
Τὸ σέβας, ἡ ὑπόληψις, τὸ παιδικόν μου χρέος
Θερμαίνουνσι καὶ φλέγουσι τὸ στῆθός μου βαθέως.

Πλὴν τί πρὸς τόσῃν δύνάμει στοργὴν ν' ἀνταποδώσω;
Τὴν ἄμετρον ἀγάπην σας μὲ τί ν' ἀντιπληρώσω;
Αἰσθήματα τὸ στῆθός μου ἀνακινουῖσι τόσα,
Ἄλλ' ἀσθενής, δὲν δύναται νὰ τὰ ἐκφράσῃ γλῶσσα.

ὦ! εἴθε, εἴθε ἄνωθεν ἡ χεὶρ τοῦ αἰωνίου
Νᾶ σᾶς φυλάττῃ ἐκ παντὸς κακοῦ καὶ ὀλεθρίου,
Καὶ ὁ πανάγαθος δοτὴρ τῶν δώρων τῶν τελείων
Νὰ σᾶς παρέχῃ ἄλυπον κ' εὐδαίμονα τὸν βίον.

14. ΚΑΛΗΜΕΡΑ

Καλημέρα ! Καλημέρα !
 Σὲ ἀναμέλπει φαιδρὰ ἡ γῆ·
 Σὲ πᾶσα γλῶσσα ὑμνολογεῖ,
 Μόνε Θεέ !

Καλημέρα ! Καλημέρα !
 Τὸν ἀσπασμὸν μου τὸν πρωῒνόν
 Δέξ' ἐκ χειλέων εἰλικρινῶν,
 Μῆτερ καλή !

Καλημέρα ! Καλημέρα !
 Ἀνθρωποι, ὅλους σᾶς χαιρετῶ,
 Καὶ τὴν ἀγάπην ὑμῶν ζητῶ
 Παντοτινὴν.

15. ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

α'.

Ὁ ἥλιος χρυσώνει
 Τὴν πόλιν, τὰ βουνά,
 Καὶ τραγουδεῖ τ' ἀηδόνι
 Τραγούδια πρωῒνά.

Καὶ τὸ καλὸν παιδίον
 Δὲν χάνει τὸν καιρόν.
 Ὑπάγει ὅς τὸ σχολεῖον
 Μὲ βῆμα ζωηρόν.

Καλῶς τα τὰ παιδάκια,
 Θὰ κάμωμεν ἀρχήν.
 Σταυρῶστε τὰ χεράκια
 Νὰ πῆτε προσευχήν.

16. ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

6'.

Βλεπόμεθα καὶ πάλιν !
 Καλῶς τα τὰ παιδιά.
 Κ' αἰσθάνομαι μεγάλην
 Χαρὰν εἰς τὴν καρδιά.

Τὸ ἔργον μας θ' ἀρχίσῃ.
 Ὁ κώδων προσκαλεῖ.
 Νὰ φθίσῃ δὲν θ' ἀργήσῃ
 Ἡ ὥρα ἡ καλή.

Μαθήματα, τραγούδια,
 Παιγνίδι ζωηρόν,
 Μ' αὐτὰ σὰν ἀγγελούδια
 Περνοῦμεν τὸν καιρόν.

17. ΚΩΔΩΝ

Κώδων, κώδων κωδωνίζει.
 Τοὺς ἀνθρώπους ἐξυπνίζει.
 Λέγει· «Ὁ καιρὸς προβαίνει
 Καὶ τὸ ἔργον περιμένει.

Ἐξυπνήσατε, παιδιά.
 Προσευχὴ κ' ἐτοιμασία,
 Πάρτε σάκκαν καὶ βιβλίον
 Τρέξτ' εὐθὺς εἰς τὸ σχολεῖον».

18. ΧΩΡΙΟΝ

Παιδάκια, τὸ χωρίον
 Ἐδῶ χαμογελά.
 Πλατεῖα καὶ σχολεῖον
 Καὶ σπίτια χαμηλά.

Σὲ χαιρετῶ, χωρίον,
 Μ' εὐφρόσυνη καρδιά,
 Κ' ἐμβαίνω 'σ τὸ σχολεῖον
 Καὶ βλέπω τὰ παιδιά.

19. ΚΗΠΟΣ

Τί φραγμὸς ὥραϊος !
 Μέσα εἶν' ὁ κῆπος.
 Βλέπω μέσα τί χαρά !
 Ὅλα εἶναι ἀνθηρά.

Μέσα δένδρα καὶ λουλούδια,
 Καὶ πουλάκια καὶ τραγούδια,
 Καὶ 'σ τῆς γῆς τὰ χορταράκια
 Παίζουν εὐτακτα παιδάκια.

20. ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ

α'.

Διὰ τί κοιμᾶσαι, λαγουδάκι μου ;
 Εὐπνησε νὰ σὲ χαρῶ .
 Σήκω, πήδα ζωηρό.
 Πήδα, πήδα, λαγουδάκι.

Ἐφθασεν ὁ σκύλος, λαγουδάκι μου.

Πρόσεχε μὴ σὲ δαγκάσῃ.

Φύγε, φύγε μὴ σε πιάσῃ.

Τρέχα, τρέχα, λαγουδάκι.

21. ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ

6'.

Χωρὶς φόβον εἰς τὸ δάσος,

Ὅπου κατοικεῖ,

Ὁ λαγὸς διτκεδάζει,

Τρέχει ὅω κ' ἐκεῖ.

Τάχα κάτι τι ν' ἀκούσῃ

Σήκωσε τ' αὐτιά.

Χόρτα τρώγει καὶ τριγύρω

Στρέφει μιὰ ματιά.

Μὲ τὰ σηκωμένα δύο

Ποδαράκια του

Καθαρίζει καὶ χαδεύει

Τὰ μουστάκια του.

Πλὴν παρέκει ὠπλισμένος
 Εἶναι κυνηγὸς κρυμμένος
 Καὶ μὲ ὄψι φοβερὴ
 Τὸν λαγὸν παρατηρεῖ.
 Πούφ, κτυπᾷ ὁ κυνηγός,
 Φρούστ καὶ φεύγει ὁ λαγός.

23. ΠΟΝΤΙΚΙ ΚΑΙ ΔΟΚΑΝΟΝ

«Ποντίκι μου, ποντίκι μου,
 Ποῦ ἄνω κάτω τρέχεις,
 Τὴν λαιμαργίαν ἄφησε
 Καὶ μάθε νὰ προσέχης.
 Ἄπρόσεκτον καὶ λαίμαργον
 Πολὺ κακὸ θὰ πάθης.

Ποντίκι μου, ποντίκι μου,
 Μὴ τρέχης ὅπου φθάσῃ.
 Ἐκεῖ στημένον δόκανον
 Προσμένει νὰ σε πιάσῃ.
 Ποντίκι μου ἀπρόσεκτον,
 Πολὺ κακὸ θὰ πάθῃς».

Εύρηκ' ἐκεῖ τὸ δόκανον·
 Ἀρχίζει νὰ δαγκάνη,
 Καὶ κλάπ κτυπᾷ τὸ δόκανον
 Καὶ τὸ ποντίκι πιάνει.
 Ποντίκι μου, τὴν ἔπαθες.
 Ἐχάθης ἄχ! ἐχάθης.

23. ΟΡΝΙΘΑ

Κριθάρι λίγο ἔσπειρε
 Στὸν κῆπον ἡ μητέρα.
 Ἡ ὄρνιθα ἐπείνασε·
 Πετάχθηκε 'κεῖ πέρα.
 Σκαλίζει 'σὰν οἰκοκυρὰ
 Τὴν γῆν μὲ τὸ ποδάρι,
 Κουνεῖ τὸ κεφαλάκι της
 Καὶ τρώγει τὸ κριθάρι.

«Ἄν ἔλθῃ ὁ πατέρας·
 Ἄν ἔλθῃ κ' ἡ μαμά μου
 Νὰ δῇς πῶς θά σε διώξουν,
 Καϋμένη ὄρνιθά μου.
 Νά τους, νά τους· ξού, ξού, ξού.
 Φύγε, φύγε· ξού, ξού, ξού».

24. ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Ἡμεῖς πουλάκια εὐθυμα
 Ὕ τὸ δάσος κατοικοῦμεν.
 Πολλὰ τραγούδια λέγομεν
 Κ' ἐλεύθερα πετοῦμεν.

Χωρὶς φροντίδα ἔχομεν
 Ζωὴν εὐτυχισμένην.
 Παντοῦ, παντοῦ εὐρίσκομεν
 Τὴν τράπεζαν στρωμένην.

Τὴν νύκτα ὅταν ἤσυχα
 Κοιμοῦνται τὰ παιδάκια,
 Γλυκὰ κ' ἡμεῖς κοιμούμεθα
 Ὕ τὰ πράσινα κλαδάκια.

Ἡμέρα πάλιν φαίνεται·
 Κινοῦμεν τὰ φτερά μας.
 Τραγούδια νέ' ἀρχίζομεν
 Καὶ πᾶμε ὅς τὴν δουλιὰ μας.

25. ΤΕΧΝΙΤΑΙ

Ἐκεῖ ὅς τὴν μάνδραν μέσσα

Ὁ γέρον μαρμαρᾶς

Τὸ μάρμαρον ἐμπρός του

Κτυπᾷ μετὰ χαρᾶς.

Κτυπᾷ τὸ ἄσπρον μάρμαρον,

Κτυπᾷ, κτυπᾷ, κτυπᾷ.

Τίγk, τάγk.

Εἷς τὸ μικρὸ σπιτάκι

Δὲν κάθεται ἀργός.

Σηκώνει τὸ σφυρί του·

Κτυπᾷ σιδηρουργός.

Τὸ πυρωμένον σίδηρον

Κτυπᾷ, κτυπᾷ, κτυπᾷ.

Πίγk, πάγk.

Ἰδρόνουν, κοπιάζουν

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ,

Καὶ τὰ βαρέλια δένουν

Ὅς τὸ ἔργον τακτικοί.

Κρατοῦν στὸ χέρι κόπανον·

Κτυποῦν, κτυποῦν, κτυποῦν,

Πούμ, πούμ.

—

26. ΒΙΟΛΑΚΙ

Ένα ἤθελα βιολάκι
 Νά μου δώσουν μιὰ φορά,
 Νά τραβῶ τὸ τοξάρακι
 Καὶ νὰ παίζω μιὰ χαρά.
 Βιολάκι, βιολάκι, καλὸ μου βιολί.

Νὰ μαζώνωνται κοντά μου
 Τὰ παιδιὰ μὲ τὸ σωρό,
 Νὰ πηδοῦν ὀλόγυρά μου
 Καὶ νὰ πιάνουν τὸν χορό.
 Βιολάκι, βιολάκι, καλὸ μου βιολί.

27. Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΜΗΝ

Εἰς τὰ φύλλα, ὦ παιδίον,
 Τοῦ βιβλίου τοῦ χρυσοῦ
 Ἀναγίνωσκε τὸν βίον
 Τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ.

Ὁ Χριστὸς ἐπροσκαλοῦσε
 Τὰ παιδιὰ πρὸς αὐτόν.
 Ὡς ἀρνία τ' ἀγαποῦσε
 Ὁ καλὸς ποιμὴν αὐτῶν.

28. ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

ὦ! μὴ κλαίετε, παιδιά,
 Ὅταν βλέπετε νεκρόν.
 Εἶν' ἡ στέρησις βραχεῖα,
 Τὸ διάστημα μικρόν.

Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἐνώσῃ
 Ὅλους πάλιν εὐτυχεῖς,
 Κ' αἰωνίαν θὰ μας δώσῃ
 Τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς.

29. Ο ΧΟΡΟΣ

Στὸν χορὸν τὸν πηδητὸ
 Τὰ χεράκια σου κρατῶ.
 Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
 Πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ.
 Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ,
 Καὶ μιὰ γύρα τακτική.

Ὅστις θέλει ἅς γελᾷ,
 Ὁ χορὸς κρατεῖ καλὰ.
 Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,
 Πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ.
 Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ,
 Καὶ μιὰ γύρα τακτική.

Τί παιγνίδι, τί χαρά!

Ἐλ' ἀκόμῃ μιὰ φορά.

Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ,

Πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ.

Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ,

Καὶ μιὰ γύρα τακτική.

Ἄλλη μιὰ παρακαλῶ

Τὸν χορόν μας τὸν καλό.

Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ

Πῶς μ' ἀρέσει νὰ πηδῶ.

Μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ

Καὶ μιὰ γύρα τακτική.

39. ΩΔΗ

*Διὰ τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ γάμου
σεβασμίων γερόντων*

(τῶν συζύγων Χίλ).

Ὡδὰς ὑψώσωμεν πρὸς Θεὸν ἀπὸ καρδίας

Καὶ ᾠσματα μέλψωμεν ἅπαντες νῦν

Χαρὰς κ' εὐλογίας.

Πιστῶς ἅς δηλώσῃ

Ψυχὴ ζωνερά

Ὅποια καὶ πόση

Ἡμῶν ἡ χαρά.

Θεὸς προστάτης τῶν ἀγαθῶν ὁ ἀπ' αἰώνων
 Συμβίωσιν ζεύγους καλοῦ εὐλογεῖ
 Πεντήκοντα χρόνων.
 Πιστῶς ἅς δηλώσῃ
 Ψυχὴ ζωηρά
 Ὅποια καὶ πόση
 Ἡμῶν ἡ χαρά.

Ἦμας φρουρεῖτω διηνεκῶς βραχίων Θεῖος.
 Τοῖς πᾶσιν ὑπάρχει ὁ βίος ὑμῶν
 Πολύτιμος βίος,
 Πιστῶς ἅς δηλώσῃ
 Ψυχὴ ζωηρά
 Ὅποια καὶ πόση
 Ἡμῶν ἡ χαρά.

31. Ο ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ

Μικρὴ σκυλάκι μου καλό,
 Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.
 Ἐλα ἴδῃ ὅς τὰ γόνατά μου,
 Ὡς τὴν ἀγάπη, ὅς τὰ φιλιὰ μου.

— Παιδάκι μου, δὲν ἤμπορῶ.

Ἄλλοῦ ἔοδεύω τὸν καιρό.

Περπατῶ ἐπάνω κάτω

Καὶ τὸ σπίτι μας φυλάττω.

— Ψί, ψί, γατάκι μου καλό,

Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.

Ἔλα δά, μὴ μὲ παιδεύης.

Θά σε μάθω νὰ χορεύης.

— Παιδάκι μου, δὲν εὐκαιρῶ

Διὰ παιγνίδια καὶ χορό.

Τὸν καιρόν μου δὲν τὸν χάνω,

Ποντικούς ἔσ τὸ σπίτι πιάνω.

— Χελιδονάκι μου καλό,

Νὰ παίζωμεν σὲ προσκαλῶ.

Ἔλα νὰ διασκεδάσης

Καὶ ὥραϊα νὰ περάσης.

— Παιδάκι μου, δὲν ἤμπορῶ.

Ἄλλοῦ ἔοδεύω τὸν καιρό.

Δὲν ἀφίνω τὴν δουλιὰ μου.

Κτίζω, βλέπεις, τὴν φωλιά μου.

Αὐτὰ τοῦ εἶπαν, καὶ λοιπὸν
 Ὁ Μῆτρος ἤλλαξε σκοπόν,
 Καὶ ὡς φρόνιμον παιδίον
 Τρέχει, πέρνει τὸ βιβλίον.

32. Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τῆς γῆς τὰ πάντα μάταια καὶ πρόσκαιρος ὁ βίος.
 Καθὼς τὸ ἄνθος, ὁ θνητὸς μαραίνειτ' αἰφνιδίως.
 Ἀβέβαια κειμήλια τὸ κάλλος καὶ ὁ πλοῦτος.
 Νεκρῶν ἀπείρων φύρχμα ὁ κόσμος εἶναι οὗτος.
 Καὶ μόνον ὄντως εὐτυχὴς θνητὸς ἐκεῖνος, ὅστις
 Τῆς δόξης εἶναι ζηλωτής, πιστὸς ἀκόλουθός της.
 Ἐνῷ κοιμᾶται ἥσυχος τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου
 Διασπλίζει ἔνδοξος ἡ φήμη τὸνομά του.

33. ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Παράσχου μοι, Θεέ, τὰς χάριτάς σου.
 Ἐν συντριβῇ ψυχῆς παρακαλῶ.
 Κ' εὐδόκησον, τὸ θεῖον θέλημά σου
 Νυχθημερὸν καλῶς νὰ ἐκτελῶ.

Ἐπὸ παντός κακοῦ προφύλαττέ με,
 Καὶ μένε παρ' ἐμοὶ διὰ παντός.
 Ὅδῃ γει μου τὸν νοῦν καὶ φώτιζέ με,
 Σὺ ὁ δοτὴρ σοφίας καὶ φωτός.

Ἐπάκουσον τῆς παιδικῆς φωνῆς μου,
 Θεέ, ὃν μετὰ φόβου προσκυνῶ,
 Κ' ἐπίτρεψον, ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς μου
 Τῆς σῆς στοργῆς ἀξία νὰ φανῶ.

31. ΑΓΑΠΗ

Ἀγάπη, δῶρον ἐξ οὐρανῶν,
 Εὐδαιμονία τῶν γηγενῶν,
 Ἡμᾶς εἰς βίον ποδηγετεῖς
 Φιλοφροσύνης καὶ ἀρετῆς.

Τὴν σὴν κατέχοντες θείαν ἰσχὺν
 Ἀλλήλοις δίδομεν ἀναψυχὴν,
 Καὶ δι' ἐνώσεως πάντες κοινῆς
 Φίλοι γινόμεθα καὶ συγγενεῖς.

Ἀστὴρ παρήγορος εὐλογητός,
 Ἐκχέων αὐγάσμα θείου φωτός,
 Ἀγάπη, δῶρον χαροποιόν,
 Ἡμᾶς ὑψόνεις πρὸς τὸν Θεόν.

Ὅταν τὸν κόσμον σὺ ὁδηγῇς
 Τὰ πάθη φεύγουσιν ἀπὸ τῆς γῆς,
 Κ' εὐχαριστίας χεῖλη κινῶν
 Βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὸν οὐρανόν.

35. ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἡ θάλασσά μου ἄνυδρος καὶ ἄκαρπος ἡ γῆ μου.
 Οἱ ποταμοὶ ἀκίνητοι καὶ λεία ἡ μορφὴ μου.
 Αἱ πόλεις μου εἶν' ἔρημοι ἀνθρώπων καὶ κατοίκων.
 Καὶ ποῦ νὰ μείνῃ κάτοικος; Οὐδένα ἔχω οἶκον.
 Μικρὸν παιδίον δύναται νὰ μὲ κινῇ εὐκόλως,
 Καὶ ὅμως εἴμ' ἐγὼ τὸ πᾶν, ὁ κόσμος εἴμαι ὅλος.

36. ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ Μαρία,
 Κόρη κεχαριτωμένη,
 Εὐμενῶς ἀκροωμένη
 Τῆς Θερμῆς ἡμῶν εὐχῆς,
 Τοὺς ἡμᾶς εὐεργετοῦντας
 Σὺ αὐτὴ ἀντευεργέτει.
 Δὸς αὐτοῖς πολλὰ τὰ ἔτη,
 Δὸς ἡμέρας εὐτυχεῖς.

Ὁ πρὸς πάντων σωτηρίαν
 Ἄρας τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων,
 Κ' ἐν τῷ μέσῳ παρανόμων
 Σταυρωθεὶς ἐν Γολγοθᾶ,
 Τοὺς ἡμᾶς εὐεργετοῦντας
 Σὺ αὐτὸς ἀντευεργέται,
 Δὸς αὐτοῖς πολλὰ τὰ ἔτη·
 Δὸς ἀμέτρητ' ἀγαθὰ.

37. Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Ὁ Εὐαγγελισμός !
 Εὐφρόσυνος ἡμέρα.
 Τῶν εὐσεβῶν ψαλμὸς
 Πετᾶ εἰς τὸν αἴρα
 Τῆς γῆς τὸν Πλάστην εὐλογῶν.
 Χαρᾶς διττῆς καιρός.
 Σαρκοῦται ὁ Μεσσίας,
 Καὶ ὄρκος ἱερὸς
 Θερμαίνει τὰς καρδίας.
 Ὁ Ἕλλην θραύει τὸν ζυγόν.

Τοῦ Ῥήγα ἡ ψυχὴ
 Μᾶς βλέπει τερπομένη.

Ἀκόμῃ ἀντηχεῖ
 Τὸ «Χαῖρ', εὐλογημένη»
 Τοῦ Ἀρχαγγέλου ἡ φωνή.
 Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ
 Ἐτέχθη ἐκ Παρθένου.
 Κ' ἐπέλαμψε λαοῦ
 Πικρῶς τυραννουμένου
 Ἐλευθερίᾳ πεθεινῇ.

39. Ἡ ΣΑΓΗΝΗ ΚΑΙ Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Τῶν οὐρανῶν ἡ βασιλεία
 Πρὸς τὴν σαγήνην εἶν' ὁμοία,
 Τὴν εἰς τὴν θάλασσαν ῥιφθεῖσαν
 Κ' ἰχθύων πλήρη εὐρεθεῖσαν.

Ὁ τὴν σαγήνην ἀνελκύων,
 Ἐκ τῶν παντοδαπῶν ἰχθύων
 Τοὺς μὲν καλοὺς ἐκλέξας κρύπτει
 Τοὺς δὲ ἀχρήστους ἀπορρίπτει.

ὦ παῖδες, οὕτως ἐν ἐκείνῃ
 Τῇ φοβερᾷ στιγμῇ θὰ γείνη,
 Ὅπόταν ἐν ἐσχάτῃ κρίσει
 Ἡ σάλπιγξ τοῦ Θεοῦ ἤχησῃ.

Ἐν αὐστηρᾷ δικαιοσύνῃ
 Τὸν κόσμον ὁ Θεὸς θά κρίνῃ,
 Καὶ θά χωρίσῃ τελευταῖον
 τοὺς πονηροὺς ἐκ τῶν δικαίων.

Καὶ τούτων μὲν ἀντιμισθία
 Ἐδὲμ εὐφρόσυνα χωρία.
 Δικαί' ἀντίδοσις ἐκείνων
 Πῦρ ἀκατάπαυστον καμίνων.

39. ΑΙΝΙΓΜΑ

Μ' ἐμὲ ἀρχίζει ἡ ζωὴ καὶ ὑπαρξιν λαμβάνει
 Διότι μόνον δι' ἐμοῦ τὸ νήπιον βυζάνει.
 Χωρὶς ἐμοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ζήσῃ,
 Ἢ ἔλλειψίς μου σύμπαντα τὰ ζῶα θ' ἀφανίσῃ.

Πλὴν ἂν ἐγὼ ἐπαπειλῶ ἀφανισμόν τοῦ κόσμου
 Διὰ τῆς ιδιότητος καὶ τῆς δυνάμεώς μου
 Οἱ ποιηταὶ καὶ μουσικοὶ κακὸν δὲν περιμένουν.
 Καὶ ἂν ἐγὼ ἀφανισθῶ, ἀθάνατοι θὰ μένουν.

40. ΧΑΙΡΕ ΜΑΡΙΑ

Χαῖρε Μαρία ! σὲ ἀνυμνοῦμεν
 Ὅταν ῥοδόχρυσος φθάνῃ πρωία.
 Σὲ ἀναμέλποντες δοξολογοῦμεν
 Ἐν τῇ δεήσει μας τῇ ἐσπερίᾳ.
 Καὶ ὅταν ἥσυχος λευκὴ σελήνη
 Λάμπῃν μαρμαίρουσαν ἐξ ὕψους χύνῃ·
 Καὶ ὅταν, στέφανον φέρων ἀκτίνων,
 Βαίνει ὁ ἥλιος τὴν γῆν λαμπρύνων,
 Πάντες προσάδομεν ἐν ἀρμονίᾳ·
 Χαῖρε, Μαρία ! Χαῖρε, Μαρία !

Σέ, ὅταν πόνος μὲ περιβάλλῃ·
 Ὅταν κατέχῃ με ἀδημονία
 Δειλὸν τὸ στόμα μου αἰνεῖ καὶ ψάλλει·
 Σὲ θεῖον βάλαμον ἔχ' ἡ καρδία.
 Παρθένε ἄμωμε, στίλβων ἀδάμας,
 Παῦσαι παρήγορος τὰ δάκρυά μας.
 Ἄνθος πολύτιμον, εὐλογημένον,
 Ἡ ἐπακούουσα τῶν δεομένων,
 Ἀπάντων καύχημα καὶ προστασία·
 Χαῖρε Μαρία ! Χαῖρε Μαρία !

41. ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Χαῖρε, Μαρία δεδοξασμένη,
 Φῶς ζωηφόρον καὶ φαινόν.
 Τῇ χάριτί σου, εὐλογημένη,
 Ἐκθαμβος εἶδεν ἡ οἰκουμένη
 Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Σὲ ἀναμέλπει πᾶσα ἡ κτίσις
 Ὅτι Σωτῆρα ἔσχεις υἱόν·
 Ἐν εὐφροσύνῃ σκιρτᾷ ἡ φύσις,
 Ὅτι παρήχθη ἐκ σοῦ ἡ λύσις
 Τῶν τοῦ ἀνθρώπου ἀμαρτιῶν.

Χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας,
 Ὑδατος ζῶντος χαῖρε πηγὴ.
 Χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.
 Χαῖρε, δοχεῖον Θεοῦ σοφίας.
 Λαμπρᾶς ἡμέρας χαῖρε αὐγὴ.

Σὺ εἶ τὸ μάννα τῶν πενομένων.
 Σκέπη καὶ μήτηρ τῶν ὀρφανῶν·
 Παρηγορία τῶν θλιβομένων.
 Σὺ εἶ προστάτις ἀδικουμένων,
 Καὶ βακτηρία τῶν ἀσθενῶν.

Χαῖρε, ὁ πύργος τῆς ἐκκλησίας,
 Ἄκτις ἡλίου τοῦ νοητοῦ
 Χαῖρε, τὸ τεῖχος τῆς βασιλείας,
 Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς εὐωδίας
 Τοῦ Πλαστοουργοῦ μου καὶ Ποιητοῦ.

Δέσποινα, δέξαι τὰς παρακλήσεις
 Καὶ ἰκεσίας πάντων ἡμῶν,
 Καὶ δεομένους ὧ, μὴ θελήσης
 Ἀπροστατεύτους ἡμᾶς ν' ἀφήσης
 Ἐν ὧρα πένθους καὶ στενυχμῶν.

42. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πάτερ ἀθάνατε, τὰ πλάσματά σου
 Πλήρης ἀγάπης καθοδηγεῖς.
 Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου
 Καὶ γενηθήτω τὸ θέλημά σου
 Ὡς ἐν τοῖς ἄνω κ' ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐλθέτω, πάτερ, ἡ βασιλεία
 Σοῦ, ὃν αἰνοῦσιν ἐξ οὐρανῶν.
 Καὶ δίδε χάριν καὶ δῶρα θεῖα,
 Ἐξ ὧν πηγάζει εὐδαιμονία
 Κ' ἐξουδενοῦται πᾶν ἀλγεινόν.

Σὺ ὅστις ἦτο, ἔση καὶ εἶσαι
 Θεὸς ὁ μόνος παντὸς καιροῦ,
 Ἡμῶν τὰ πταίσματα μὴ ἐκδικῆσαι,
 Καὶ τον λαόν σου σῶσον καὶ ῥῦσαι
 Ἀπὸ τοῦ φαύλου καὶ πονηροῦ.

Δὸς ἡμῖν σήμερον ἐκ τῶν χειρῶν σου
 Τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἡμῶν,
 Κ' ἡμᾶς, τοὺς τρέμοντας ἐνώπιόν σου
 Καὶ ἀναμέλποντας τὸν ἔπαινόν σου,
 Μὴ εἰσενέγκῃς εἰς πειρασμόν.

Τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν τὰ τόσα
 Σὺ ὁ μακρόθυμος ἄφες ἡμῖν,
 Πρὸς ὃν ἐκάστου ἀνθρώπου γλῶσσα
 Καὶ ὅλ' ἡ κτίσις ἐνθουσιῶσα
 Ὑμνον προσάδει. Ἀμήν. Ἀμήν !

49. ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ

Ἡ τὸν Χριστὸν γεννήσασα
 Μαρία γλυκυτάτη.
 Ἀστὴρ, αὐγὴν παρήγορον
 Εἰς τοὺς πενθοῦντας στέλλων·

Χαρά καὶ ἀγαλλίασις
 Ἀνθρώπων καὶ ἀγγέλων,
 Πρὸς σὲ ἡμῶν ἡ δέησις
 Ὑψοῦται θερμότητι.
 Χαριτοδότα στέφανε
 Ἀνθέων ἡδυόσμων,
 Ἀγάπα τοὺς ὑμνοῦντάς σε,
 Καὶ φύλαττε τὸν κόσμον.

41. Ο ΘΕΟΣ

Ὁ Θεὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐφορᾷ τὸ πᾶν καὶ εὐθύνει,
 Εὐσπλαγχνίας καὶ χαρίτων καὶ μακροθυμίας γέμει.
 Περ' αὐτοῦ ἀφθόνως ῥέει ἄνωθεν χαρὰ καὶ εἰρήνη.
 Πρὸ αὐτοῦ ἡ κτίσις πᾶσα κλίνουσα τὸ γόνυ τρέμει.
 ὦ Διηγετὴ, παρηγορήτου!
 Τοῦ Θεοῦ ἡ χεὶρ ἐκείνη
 Εἰς τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς σου
 Θείαν δρόσον διανέμει.

Ἐπ' αὐτὸν ἐλπίζων δέχου ἀγογγύστως πάντα πόνον.
 Ὁ χειμὼν τὸ ἔαρ φέρει· ὁ κλαυθμὸς χαρὰν μνηύει.
 Καὶ τὸ ῥόδον, ὁ τῶν κήπων στολισμὸς καὶ τῶν ἀνθρώπων,
 Τὰ λαμπρὰ καὶ εὐώδη κάλλη ἐν ἀκάνθαις περικλείει.

ὦ θνητέ, παρηγορήσου !
 Τῶν κλαυθμῶν τὴν γῆν καὶ πόνων
 Γῆν ἀνθοῦντος παραδείσου
 Ὁ Θεὸς ἀναδεικνύει.

45. ΤΟ ΠΤΗΝΟΝ

Τὸ φῶς ὁπότεν τῆς αὐγῆς
 Χρυσόνη τὰ βουνὰ τῆς γῆς
 Ἀρχίζει τότε τὸ πτηνόν
 Τὸ ἄσμά του τὸ πρωϊνόν.

Ἡ ἄκακος αὐτοῦ φωνὴ
 Τὸν Πλάστην ψάλλει κ' ἐπαινεῖ.
 Τὴν προσευχὴν του τὸ πτηνόν
 Εὐθύνει πρὸς τὸν οὐρανόν.

Εὐθὺς μετὰ τὴν προσευχὴν
 Τῶν ἔργων κάμνει τὴν ἀρχήν.
 Ἡ νέαν κτίζει φωλεάν
 Ἡ διορθοῖ τὴν παλαιάν.

Ζητεῖ τοὺς σκώληκας τῆς γῆς
Καὶ ὕδωρ φέρει τῆς πηγῆς,
Καὶ σπεύδει πρὸς τοὺς νεοττοὺς
Καὶ τρέφει πρόθυμον αὐτούς.

Θεέ μου, τοῦ φωτὸς πηγὴ,
Κ' ἐμὲ ἀξιόν' ἐν στοργῇ
Νὰ σοὶ προσφέρ' ὡς τὸ πτηνὸν
Εὐχὴν καὶ ὕμνον πρωϊνόν.

Ὅδῃ γει με νὰ μὴ ἀργῶ.
Νὰ γείνω φίλεργος κ' ἐγώ,
Κ' ἐργάτης ἔργων ἀρεστῶν
Εἰς σὲ τὸν μόνον θαυμαστόν.

16. ΕΑΡΙΝΗ ΕΣΠΕΡΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΥΛΟΥΣ
ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ

Ἡ σελήνη ἀνατέλλει
Πλήρης κάλλους καὶ φωτός.
Ἀργυροῦται ἡ Πεντέλη
Καὶ γελᾷ ὁ Ὑμηττός.

Πνεῦμα ζεφύρου ἤσυχον πνέον
 Ἄρωμ' ἀνθέων
 Φέρει γλυκύ.
 Εὐφρωνος τέρπει ἐκ τοῦ λειμῶνος
 Τῆς ἀηδόνης
 Ἡ μουσική.

Πρὸς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης
 Ἀντιλάμπει σιγηλὸς
 Τοῦ Φαλήρου, τῆς Αἰγίνης
 Ὁ τερπνὸς αἰγιαλός.

Χάριτος πλήρης, αἰθέριος ὅλος
 Στίλβει ὁ θόλος
 Ὁ κυανοῦς.
 Πᾶσα ἡ φύσις ζωογονεῖται.
 Εὐχαριστεῖται
 Ὅμμα καὶ νοῦς.

47. ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἐμὲ γραμμάτων συλλαβαὶ τρεῖς μόναι σινιστῶσι.
 Ἡ πρώτη μου εἰμὶ ἐγώ, ἀλλ' ἐν πλαγίᾳ πτώσει.

Αἱ ἄλλαι, δένδρον πράσινον, καὶ τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ;
Γλυκὺν καρπὸν παρέχουσιν, ἀγαπητὸν τοῖς πᾶσι.
Τῶν συλλαβῶν τὸ σύνολον τὸν ἄνθρωπον μορφώνει,
Καὶ τὴν καρδίαν καὶ ψυχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑψώνει.

48. ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ

Μαρία, ἦν ὅλος ὁ κόσμος ὑμνεῖ,
Ταμειῶν χαρίτων, παρθένε σεμνή,
Πρὸς σέ ὕμνον ψάλλω καὶ ᾄσμ' ἀγλαόν·
Πρὸς σέ, τὴν τεκοῦσαν Σωτῆρα υἱόν.

Ἡ βλύζουσ' ἀφθόνως ἐλέους πηγὴ·
Δι' ἧς θείας δόξης πληροῦται ἡ γῆ·
Παρήγορος μήτηρ ἐν ὥρᾳ κλαυθμῶν,
Μαρία, Μαρία, γενοῦ μεθ' ἡμῶν.

49. ΩΔΗ

ἐκ μέρους τῶν ἐν τῷ Ἀμαλιδίῳ κορασίων κατὰ τὴν
ἐορτὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῶν ἀγγέλων ἡ χορεία
«Δόξα ἐν ὑψίστοις» ψάλλει.

ὦ χαρά, χαρά μεγάλη!

Ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ.

Ἐπεμψεν αὐτὸν ἐξ ὕψους

Τοὺς ἀνθρώπους ἐλεήσας

Ὁ τὸ πᾶν δημιουργήσας

Ἐπουράνιος πατήρ.

Βασιλεῦ χαριτοδότα,

Ὁ τεχθεὶς ἐντὸς σπηλαίου

Καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκ νέου

Ἀναβὰς εἰς οὐρανόν,

Σὺ τῆς βασιλείας Ὁλγας

Ἐσο φύλαξ καὶ προστάτης,

Τῆς μητρὸς τῆς γλυκυτάτης

Κορασίων ὀρφανῶν.

Ὁ τοὺς κόπους ἀνταμείβων

Κ' ἐπινεύων πρὸς τοὺς ὅσοι

Κοπιῶντες μεριμνῶσι

Δι' ἡμᾶς τὰ ἀτυχῆ,

Τοὺς ἡμᾶς εὐεργετοῦντας

Σὺ αὐτὸς ἀντευεργέται.

Δὸς αὐτοῖς πολλὰ τὰ ἔτη.

Δὸς τὸν βίον εὐτυχῆ.

50. ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΡΣΑΚΗΝ

Ἐν ἤχοις φθόγγων ἑναρμονίων
 Σὲ ἀνυμνοῦμεν γονυπετεῖς,
 Κλεινὲ Ἀρσάκη, σεπτὸν ταμεῖον
 Φιλανθρωπίας καὶ ἀρετῆς.

Τίς ἄρα σέβας πρὸς σὲ δὲν τρέφει
 Τὸν εὐεργέτην τὸν προσφιλῆ;
 Τὴν σὴν εἰκόνα καὶ τίς δὲν στέφει
 Κομίζων ἄνθη νεοθαλῆ;

Ἐν ἤχοις φθόγγων ἑναρμονίων
 Σὲ ἀνυμνοῦμεν γονυπετεῖς,
 Κλεινὲ Ἀρσάκη, σεπτὸν ταμεῖον
 Φιλανθρωπίας καὶ ἀρετῆς.

Θά ζῇ, Ἀρσάκη, τὸ ὄνομά σου
 Ὡς φοίβου λάμψις ἀειφανής·
 Ἡ γῆ κηρύττει τὰς ἀρετάς σου.
 Φαιδρὸς διάγεις ἐν οὐρανοῖς.

Ἐν ἤχοις φθόγγων ἑναρμονίων
 Σὲ ἀνυμνοῦμεν γονυπετεῖς,
 Κλεινὲ Ἀρσάκη, σεπτὸν ταμεῖον
 Φιλανθρωπίας καὶ ἀρετῆς.

51. ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ

Βραχὺ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς. Τὰ ἄνθη τοῦ λειμῶνος
 Αἰφνίδιος ἀπέσπασεν ἡ βία τοῦ χειμῶνος,
 Καὶ καταπίπτουσα χιῶν, μὲ κρυεράς νιφάδας
 Λευκὸν ἀπλόνει κάλυμμα ἐπὶ τὰς πεδιάδας.

ὦ νέε, πρὸς τὰ μέλλοντα τὴν προσοχὴν σου στρέψε,
 Καὶ τᾶνθη τῶν ἐαρινῶν προθύμως δρέπε χρόνων.
 Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ γήρατος, τῶν πόνων
 Μὲ τᾶνθη τῆς ἀνοιξέως τὴν κεφαλὴν σου στέψε.

52. ΠΟΝΟΣ ΕΥΚΛΕΙΑΣ ΠΑΤΗΡ

Σκληρὰ τοῦ βίου ἡ ὁδός. Ὁ ἄνθρωπος ἀσθμαίνων
 Ἐπὶ πετρῶν καὶ ἀκανθῶν περιπατεῖ προβαίνων.
 Καὶ μόνον διὰ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἐπιμελείας
 Εἰς τὴν γαλήνην καταντᾷ τῆς δόξης κ' εὐτυχίας.

Ἄν εἰς τὸν βίον προχωρῇς δακρὺν ἔχων βλέμμα,
 Ἄν τῶν Μουσῶν σοὶ φαίνεται ἀκάνθινον τὸ στέμμα,
 Ἐπιμελοῦ, κοπιάζε κ' εἰς τὴν στενοχωρίαν
 Στοχάζου τῶν μελλόντων σου ἐτῶν τὴν εὐτυχίαν.

Εἶναι τραχὺ τὸ στάδιον τὸ τῆς ἀθανασίας.
 Εἶναι πικραὶ καὶ ἄγευστοι αἱ ρίζαι τῆς παιδείας,
 Ἄλλ' ἐκ τῆς ρίζης τῆς πικρᾶς καρπὸς γλυκὺς βλαστάνει,
 Καὶ στέφανον ἀμάραντον ὁ ἔνδοξος λαμβάνει.

53. ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἰς τὸν ὅφιν κοίτην ἔχω μόνιμον καὶ σταθεράν,
 Πλὴν δὲν μ' ἔχ' ἡ κεφαλή του· μή με ζήτ' εἰς τὴν οὐράν.
 Τὰ ἐντόςθιά του μόνον δύνασαι, ἂν ἀναλύσης
 Καὶ μὲ τέχνην ἐξετάσης, ἐν αὐτοῖς νὰ μ' ἀπαντήσης.

Οὐποτε εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν
 Ἀπαντῶμαι, καὶ Ἀσίαν, Αὐστραλίαν, Ἀφρικὴν.
 Μὲ φυλάττουν κεκρυμμένον εἰς κυτίδας καὶ δοχεῖα
 Καὶ φιάλας ὑαλίνας εἰς τὰ φαρμακοπωλεῖα.

Ἀπαραίτητον ὑπάρχω μέρος τῆς ἱατρικῆς,
 Μέρος εἶμαι τῆς χημείας καὶ τῆς φαρμακευτικῆς.
 Πλὴν περιέργον! Ὁ μέγας μὲ ἡγάπα Ἴπποκράτης,
 Ὁ δὲ Γαληνὸς ὑπῆρχε γνώμης ἐναντιωτάτης.

54. ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ὡς ἀλλοιοῦται ὁ καιρός, ἐν τῇ ζωῇ ὁμοίως
 Τῆς εὐτυχίας ὁ ἀστὴρ σκοτίζειτ' αἰφνιδίως,
 Κ' ἐνῶ ἀρτίως ἥσυχος ἐπέκειτο γαλήνη
 Κακοκαιρία ταραχὴν πολλάκις διαχύνει.
 Ἀλλά, θνητέ, μὴ δυσφορῆς εἰς τὰ δεινὰ τοῦ βίου.
 Τὸ πᾶν εὐθύνει τοῦ Θεοῦ ἡ χεὶρ τοῦ αἰωνίου.
 Ἰδοὺ αὐτὸς τοῦ πάσχοντος καὶ κλαίοντος ἐφείσθη.
 Ἐξέλιπον τὰ δάκρυα, τὸ πάθος ἠφάνισθη.

55. ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ ΚΑΙ Η ΘΕΩΝΗ

Ἐπεσεν ἀπ' τῇ φωλιά του
 Χελιδόνι 'σ τὴν αὐλή.
 Ἀχ! ἀκόμῃ τὰ πτερά του
 Εἶν' ἀδύνατα πολύ.
 Δὲν ἀντέχει νὰ πετάξῃ
 Κ' εἶναι κίνδυνος πολὺς
 Ἡ ψιψίκα νὰ τ' ἀρπάξῃ,
 Ἡ ὁ σκύλος τῆς αὐλῆς.

Πλὴν τὸ εἶδε, τὸ προφθάνει
 Ἡ Θεώνη πεταχτή.

Εἶ; μικρὸν κλουβὶ τὸ βάνει
 Μὲ τὴν θύραν ἀνοιχτή,
 Καὶ μακρὰν κ' τὸ γατάκι
 Καὶ τὸν σκύλον τὸν τρελλὸν
 Τὸ μικρὸν κρεμᾷ κλουβάκι
 Σ' ἓνα μέρος ὑψιγόν.

Νά, κ' ἡ χελιδόνα φθάνει
 Μὲ φωνὴ καὶ μὲ φιλιά,
 Καὶ τὴν θέσιν της λαμβάνει
 Εἰς τὴ νέαν της φωλιά.
 Τὸ παιδάκι της ποτίζει,
 Τὸ χορταίνει μὲ φαγί.
 Νύκτα μέρα τὸ φροντίζει
 Μὲ ἀγάπη καὶ στοργή.

Πλὴν μιὰ μέρα τὸ πουλάκι
 Δοκιμάζει τὰ πτερά.
 Φρούστ, ἀφίνει τὸ κλουβάκι,
 Ἐπετιέται μιὰ χαρά.
 Ἐφυγε, καὶ ποῖος τὸ πιάνει
 Εἰς τὸ πράσινον κλαδί,
 Ὅπου, διχως ν' ἀνασάνῃ,
 Ὅλη μέρα κελαδεῖ!

Σὰν τὸ βλέπη τὸ γατάκι,
 Σὰν τὸ βλέπη τὸ σκυλί
 «Ἄφες, λέγουν, τὸ κλαδάκι·
 Πέσε πάλιν ὅς τὴν αὐλήν».
 Πλὴν τὸ βλέπει κ' ἡ Θεώνη
 Καὶ φωνάζει· «Τί χαρά!
 Δὲν θὰ πέσης, χελιδόνι,
 Ἄλλη δεύτερη φορά».

56. ΔΟΓΟΓΡΙΦΟΣ

Ὄταν κεφαλὴν δὲν ἔχω,
 Πρὸς τὰ ὕψη θεωρῶ.
 Κάτω πρὸς τὴν γῆν προσέχω
 Ὄταν κεφαλὴν φορῶ.

 Ὄταν κεφαλὴν δὲν ἔχω,
 Διὰ τοῦ τηλεσκοπίου
 Πρὸς τὰ λάμποντα προσέχω
 Ἔργα τοῦ Ἐπουρανίου.

 Κάτοχος τῆς κεφαλῆς,
 Ἄλλας ἔχω ἐργασίας·
 Μετὰ σκέψεως πολλῆς
 Εὐθετῶ τὰ τῆς κοιλίας.

57. Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ

ᾄσμα

ἐκ μέρους ἀπερχομένης μαθητρίας

Ἦ εορτή σου! χρᾶς ἡμέρα.

Καὶ πάλιν ψάλλω φαιδρὰν εὐχὴν.

Πλὴν στήθους θλίψις ἰσχυροτέρα

Παλμούς μοι φέρει καὶ ταραχήν.

Βαρὺ τὸ ἄλγος ἐντός μου τρέφω

Καὶ φλόξ ὀδύνης μὲ πυρπολεῖ.

Μακράν, μακράν σου τὸ βῆμα στρέφω,

Μακράν τὸ μέλλον μὲ προσκαλεῖ.

Ἐντός ὀλίγου θὰ σὲ ἀφήσω,

Καὶ ἔτις πλέον δὲν δυνηθῶ.

Ἐνώπιόν σου νὰ τραγουδήσω·

Ἐκ τοῦ πλησίον νὰ σ' εὐχθῶ.

Πλὴν καὶ μακράν σου ἐν ἄλλῃ χώρᾳ

Ἐνόσῳ βλέπω τὸν οὐρανόν,

Θὰ σὲ λατρεύω καθὼς καὶ τώρα,

Σὺ ὄνειρόν μου παντοτινόν.

58. ΦΙΛΗ ΑΔΟΥΣΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΦΙΛΗΣ

Καὶ πάλιν ἡ χαρμόσυνος
 Ἐφάνη ἐορτή σου.
 Γλυκύτερος ὁ ἥλιος
 Προσλάμπει χρυσαυγής.
 Εὐθύμως ἐορτάζουσιν
 Οἱ φίλοι σου μαζῇ σου,
 Καὶ δείγματα σοὶ φέρουσιν
 Ἀγάπης καὶ στοργῆς.

Κ' ἐγὼ ἀνοίγω πρόθυμα
 Τὰ φιλικὰ μου χεῖλη,
 Καὶ ψάλλ' ᾠδὴν καλλίφωνον,
 Ἀπήχημα ψυχῆς.
 Καὶ μελωδοῦσα εὖχομαι,
 Ἀγαπητὴ μου φίλη,
 Εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον
 Νὰ ζήσης εὐτυχής.

59. ΑΝΘΥΛΛΙΟΝ

Ἀνθύλλιον ὠραῖον,
 Χθὲς ἔτι δροσερόν,
 Δὲν θάλλεις τῶρα πλέον.
 ὦ τέλος λυπηρόν!

Τὴν κορυφὴν σου κλίνεις
 Στερούμενον ζωῆς,
 Καὶ ἤρχισες νὰ φθίνῃς
 Καὶ νὰ φυλλορροῇς.

Μὲ βλέπεις τελευταῖον
 Μὲ βλέμμα σκυθρωπόν,
 Ἀνθύλλιον ὥραϊον,
 Ἀπέθανες λοιπόν.

Ἴδου ὁ νόμος ποῖος
 Τῆς μοίρας τῆς κοινῆς.
 Ὡς ἄνθος, αἰωνίως
 Ἐδῶ δὲν ζῇ κανεὶς.

69. ΑΣΜΑ ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΝΤΟΣ

Ἀσπασμούς πρὸς σὲ εὐθύνω,
 Ὡς πατρὶς ἀγαπητή,
 Καὶ πλῆθὺν δακρύων χύνω
 Καὶ ὁδύνη μὲ κρατεῖ.

Τῆς γεννήσεώς μου χώρα,
 Δάστη, ρύακες, δρυμοί,
 Δὲν σᾶς βλέπουν πλέον τώρα
 Νοσταλγοῦντος ὀφθαλμοί.

Ἄχ! ἄς ἔβλεπα δακρύων
 Τὴν οἰκίαν, τὴν αὐλήν,
 Ὅπου ἔζησα παιδίον
 Τὴν ζωὴν μου τὴν καλήν.

Μάτην στρέφω πρὸς τὰ ἄνω
 Πόθου βλέμματα κ' εὐχῆς!
 Εἰς τὰ ξένα θ' ἀποθάνω
 Σκυθρωπὸς καὶ δυστυχής.

ΘΙ. ΚΑΛΥΒΗ

Καλύβη, ἄχ! τί συμφορά!
 Σημαίνει ὦρα θλιβερά.
 Μὲ λύπην σ' ἀποχαιρετῶ.
 Μὲ στεναγμὸν σὲ παραιτῶ.

Τῆς Είμαρμένης ἡ βουλὴ
 Ἄλλου, ἄλλου μὲ προσκαλεῖ,
 Καὶ σοῦ, ἐξόριστος, μακρὰν
 Θὰ ἔχω ὑπαρξιν πικράν.

Σὲ μὲ συγκίνησιν ψυχῆς
 Θὰ ἐνθυμοῦμαι δυστυχίης,
 Ματαίως κλαίων καὶ ποθῶν
 Τὸ προσφιλές μοι παρελθόν.

Ἄς ἦτο πάλιν δυνατόν,
 Μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν,
 Ἐν σοὶ νὰ εὕρω ζωηράν
 Τὴν ἐκλιποῦσάν μου χαράν.

69. Εἰς ἑαρ

Ῥοδοδάφνη ἀναθάλλει,
 Χελιδὼν ἐκ νέου ψάλλει,
 Εὐανθὴς ἀμυγδαλέα
 Ἐξαπλόνει φύλλα νέα,
 Καὶ τὸ ἑαρ εἰς κοιλάδας,
 Εἰς βουνά, εἰς πεδιάδας
 Μ' ἐλαφρὸν προβαῖνον πόδα,
 Χύνει μήκωνας καὶ ῥόδα.

ὦ σὺ ἔαρ, τὸ ὅποιον
 Στέφανον κρατεῖς ἐξ ἔων
 Καὶ αἰεὶ προβαίνεις νέον,
 Ἀνθοφόρον καὶ ὥραϊον,
 Δός, ὦ δός κ' εἰς τὰς καρδίας
 Νέαν χάριν εὐθελείας
 Ὅπως δίδεις νέα κάλλη
 Εἰς τὴν φύσιν, ἥτις θάλλει.

63. ΑΙΝΙΓΜΑ

Σπουδασά! Δὲν εἶμ' ἐν μέτῳ μετοχῶν, ἐπιρρημάτων,
 Καὶ προθέσεων καὶ ἄρθρων, ἐπιθέτων, ὀνομάτων.
 Ἀλλ' ἐξέτασον, ἂν θέλῃς θετικῶς νὰ με γνωρίσῃς,
 Τὰς ἀντωνυμίας πάσας, ἐν αὐταῖς θὰ μ' ἀπαντήσῃς.

Εἰς ἀρσενικὸν ζητῶν με χάνεις μάταια τὸν χρόνον.
 Θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου εἶμαι γένους ἀπ' αἰώνων.
 Ἄλλ' εἰς ἀριθμὸν ποτέ σου μή με ζήτηι ἐνικόν.
 Εἰς τὸν θυϊκὸν μ' εὐρίσκεις ἔξ εἰς τὸν πληθυντικόν.

Πτώσεως;—Εἰς πτώσεις πάντα περιττόν νά μὲ ζητήσης.
Κλίσεως;—Εἰς τὴν δευτέραν δύνασαι νά μ' ἀπαντήσης.
'Ἄλλ' ἀντὶ νά σέ διδάσκω, κόπον ἄμισθον λαμβάνων,
Σὺ αὐτὸς εἰς Κούμαν ζήτει, Χρυσοβέργην ἢ Βουτμάνον.

61. ΑΙΓΕΥΣ

Πρὸς τὴν Θάλασσαν τὸ βλέμμα ὁ Αἰγεὺς προσηλωμένον
Κατευθύνει, τὸν υἱὸν τοῦ ἐκ τῆς Κρήτης περιμένων.
Καὶ ἰδού, τὸ κύμα σχίζον, ἀναφαίνεται τὸ πλοῖον.
'Ἄλλ' ἀντὶ λευκοῦ, τὸ μαῦρον πάλιν ἔφερεν ἰστίον.

«Ἄχ! λοιπὸν τοῦ Μινωταύρου ἔγεινες βορά, υἱέ μου,
Καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου πλέον δὲν θά σ' ἴδωσι ποτέ μου.
Πῶς ὁ τάλας εἰς τοσαύτην συμφορὰν νά ἐπιζήσω;
Τὴν ζωὴν ὡς σὺ ἀφῆκες, ἄπελπις κ' ἐγὼ θ' ἀφήσω».

Ταῦτα ἐκφωνῶν ὁ γέρον μετὰ θρήνων καὶ δακρύων
Εἰς τὴν Θάλασσαν ἐρρίφθη καὶ κατέλυσε τὸν βίον.

65. ΑΙΝΙΓΜΑ

Τῶν ἐκτός ἐντός ὑπάρχω καὶ τῶν κάτω ἄνω κεῖμαι.
 Πλὴν καὶ ἄνω ἂν δὲν μ' εὔρης, κάτω ζήτει· κάτω εἶμαι.
 Ἄλλ' ὁ λόγος μου, ὡς βλέπω, νὰ σε πείσῃ δὲν ἀρκεῖ.
 Τί ζητεῖς ἐδῶ πλησίον; Ζήτησον μακρὰν ἐκεῖ.
 Δυσκολεύεσαι νὰ μ' εὔρης; ἐγὼ πάλιν σ' εὐκολύνω·
 Δὲν μ' ἀπήντησες εἰς τοῦτο; ζήτησέ με εἰς ἐκείνο.

66. ΕΞΟΧΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ

Λαμπραὶ κυρίαι τοῦ συρμοῦ, διάσημοι πολῖται,
 Ὁ ἐν τῇ πόλει βίος σας δὲν θά με δελεάσῃ.
 Τὰς πεδιάδας προτιμῶ, τοὺς λόφους καὶ τὰ δάση·
 Τὰ ὄρη, ὅθεν πρὸ ἐμοῦ εὐρὺς ὀρίζων κεῖται.

Στοχάζομαι, ἡ θερινὴ ὁπότεν φθάσ' ἡμέρα,
 Πῶς μένετε κατάκλειστοι ἐντός τῶν δωματίων.
 Πατεῖτε λίθους καίοντας θερμῶν πεζοδρομίων,
 Καὶ ἀναπνέει πνιγνρὸν τὸ στῆθός σας ἀέρα.

Κομψὰ παραπετάσματα, πολύτιμος αὐλαία
 Πλησίον σας τὸν ἥλιον νὰ φθάσῃ δὲν ἀφίνουν.
 Ἄλλ' ὅμως κρεῖττονα σκιὰν καὶ ζωογόνον χύνουν
 Ὁ φουντωμένος πλάτανος, ἡ εὐφυλλος πετελέα.

Τοῦ οἴκου σας τὴν αἶθουσαν, τὸν ἥσυχον κοιτῶνα
Περσίας τάπης εὐχροος καλύπτει καὶ στολίζει.
Πλὴν πότον περισσότερον τοῦ περσικοῦ ἀξίζει
Ὁ τάπης, ὅστις πράσινος καλύπτει τὸν λειμῶνα!

Ἐξέλθετε. Κατάφυτος ἡ φύσις περιμένει.
Καλύβην ἀχυρόσκεπον προσφέρει τὸ χωρίον.
Ἀσπασθητὲ τὴν ἀφελῇ ζωὴν τῶν ἀγροβίων.
Ἀβρὰ ζωὴ τῆς πόλεως τὸν ἀνθρωπον μαραίνει.

Ἐκεῖ θὰ μ' ἀπαντήσητε. Πρωτῇ, πρωτὶ βαδίζω
Καὶ περιτρέχω εὐθυμοῦς βουνὰ καὶ ὑπωρείας.
Καὶ κύπτων πρὸ τοῦ ῥύακος ἐν ὥρᾳ μεσημβρίας
Λαμβάνω ὕδωρ ἀφθονον, τὴν κεφαλὴν δροσίζω.

67. ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν.

Ὑμνεῖ γλυκέως τὸ πτηνὸν τὰ θέλγητρα τοῦ θέρους,
Ὅ τέττιξ εἰς τοὺς ἀνθηροὺς τοῦ δένδρου κλάδους ψάλλει,
Κ' ἡμεῖς, καρδίαν ἔχοντες, ἥτις εὐγνώμων πάλλει,
Εὐχὰς καὶ ὕμνους ψάλλομεν μὲ ἤχους γλυκυτέρους.

Ναί, μὲ ψυχὴν εὐγνώμονα, ἀνήλικοι ἀκόμα
 Εὐχὰς καὶ ὕμνους φέρομεν, εὐχαριστίας φόρον,
 'Καὶ τὸ γενναῖον τῶν καλῶν εὐεργετῶν μας δῶρον
 Ἀντιπληρὸν' εἰλικρινῶν ἀλλ' ἀδυνάτων στόμα.

Καὶ τίνα εὐεργέτην τοῦ ὁ κόσμος ὀνομάζει,
 Εἰμὴ τὸν ὅστις διαρκῆ παρέχει εὐτυχίαν,
 Καὶ τοῦ βραχέος βίου τοῦ δεικνύων τὴν πορείαν
 Εἰς ταραχῶδες πέλαγος γαλήνην ἐτοιμάζει ;

Μὲ ἀκαμάτους πτέρυγας ὁ ταχυπόρος χρόνος
 'Ακράττητος παρέρχεται ἡμέρας μεθ' ἡμέρας,
 Καὶ βυθμῆδόν πρὸς γενεὰς προβαίνων νεωτέρας,
 'Επὶ τῶν νώτων καὶ ἡμᾶς βαστάζει τοῦ αἰῶνος.

Μὲ τὰς τοῦ χρόνου πτέρυγας ἀνέτειλε καὶ πάλιν
 'Ἡ διὰ τοὺς σπουδάζοντας ἐπίσημος ἡμέρα,
 Καθ' ἣν ἐγείρει κίνησις τοῦ στήθους ταχύτερα
 Εὐγνώμοσύνην, σεβασμόν, κατάνυξιν μεγάλην.

Δὲν δύναται ἡ γλῶσσά μας μὲ λόγους ἐπαξίους
 Νὰ ἐπαινέσῃ τῆς σχολῆς τοὺς σεβαστοὺς ἐφόρους,
 Οὐδὲ τοὺς ὅσοι μὲ σοφὰς μαθήσεις καρποφόρους
 Τὸ μέλλον ἐτοιμάζουσιν εἰς νέους ἀρχαρίους.

ὦ σεβασμία τῆς σχολῆς καὶ ἄοκν' ἐφορία.

ὦ σύλλογε τῶν σεβαστῶν καὶ φίλων διδασκάλων,
Μ' εὐγνωμοσύνης αἵτημα ἀδάμαστον καὶ θάλλον
Ἐκπέμπει εἰς τὰς φλέβας μας τὸ αἷμα ἢ καρδία.

Κ' ὑμεῖς, ὑμεῖς φιλόμουσοι ἀκραταί μας, ὅσοι
Εἰς τοῦτον πάλιν ἤλθετε τὸν τῆς παιδείας οἶκον,
ὦ μὴ φανῆτε αὐστηροὶ κριταὶ τῶν ἀνηλίκων·
Τὰ σήμερον ἐλλείποντα ὁ χρόνος θὰ πληρώσῃ.

Καὶ πρὸς ὑμᾶς τὰ παιδικὰ καὶ ἀσθενῆ μας χεῖλη
Κινούμενα προφέρουσι θερμὰς εὐχαριστίας,
Διότι βλέπομεν ὑμᾶς προστάτας τῆς παιδείας·
Διότι εἴθε τῶν καλῶν καὶ τῆς προόδου φίλοι.

Κ' ὑμεῖς πατέρες, οἵτινες μεστοὶ φιλοπατρίας
Πολύτιμον ἰδρύσατε ναὸν εἰς τὴν παιδείαν,
Μνημεῖον ἀνυψώσαντες πρὸς δόξαν αἰωνίαν,
Εὐδαίμονες διάγετε εἰς χώρας μακαρίας.

Τὴν γῆν, ἐν ᾗ ἐτάφητε, ἡ φύσις μ' ἄνθη στέφει.
Αὐτῆς πλησίον κελαδεῖ πτηνῶν εὐλάλων στόμα.
Κ' ἐκ φόβου μὴ ταράξωσι τὸ νεκρικόν σας δῶμα
Μακρὰν αὐτοῦ παρέρχονται τὰ θουελλῶδη νέφη.

Καὶ μὲ ψυχῆς συγκίνησιν καὶ πάλλουσα καρδίαν
 Τὰς χεῖράς μας ἐπαίροντες πρὸς τὰς σκηνὰς τοῦ Πλάσου
 Δεόμεθα ἴν' ἄνωθεν ἡ χεὶρ τοῦ Ἀδεκάστου
 Μᾶς ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς πρὸς γνώσεις, πρὸς παιδείαν.

Καὶ ἵνα, πᾶσαν προσφορὰν ἀμείβων ἐπαξίως,
 Τῶν τῆς σχολῆς εὐεργετῶν εὐφραίνῃ τὰς καρδίας,
 Καὶ τοὺς εὐθύνοντας ἡμᾶς εἰς τρίβον ἀληθείας
 Φυλάττῃ ὁ τὴν ἀρετὴν βραβεύων αἰωνίως.

68. ΣΑΛΑΜΙΣ

Εἰς τὴν θῆαν τῆς ἐνδόξου καὶ ἀρχαίας Σαλαμῖνος
 Εἰς τὸν νοῦν ἀνακαλεῖται ὁ ἀτρόμητος ἐκείνος,
 Ὅ τοὺς στόλους ἀφανίσας τῆς Περσίας καὶ Φοινίκης,
 Καὶ κοσμήτας τοὺς κροτάφους ἀνθηρᾶ ἐλαίᾳ νίκης.
 Καὶ φαντάζεται, τὴν νῆσον παραπλέων ὁ ναυδάτης,
 Πλοῖ' ἀκόμῃ βυθισμένα εἰς τὰ διαυγῇ νερά της.
 Καὶ τὴν νύκτα ὅστις πλέει τὸν αἰγιαλὸν ἐκείνον
 Ὅλος ἔκχρηστος ἀκούει βάρβαρον θνησκόντων θρήνων.
 Καὶ καθήμενον εἰς θρόνον πλήρη ἄλγους καὶ πικρίας
 Τὸν ἀπεγνωσμένον βλέπει βασιλέα τῆς Περσίας.
 Καὶ τὴν κίδarin φοροῦντα, φάσματα φρικώδους θῆας
 Φεύγοντα, μακρὰν των ρίπτουν ἀκινάκας καὶ ῥομφαίας.

69. ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἰς τὰς βίβλους τῆς χημείας ἂν ποτὲ δὲν μ' ἀπαντήσης·
 Ἄν ἀδάμαντας νὰ πλάσῃ δι' ἐμοῦ δὲν εὐτυχήσῃς,
 Ὅμως μέρος οὐσιῶδες εἶμ' ἐγὼ τοῦ ὑδραργύρου
 Πρὸς κατασκευὴν συντεῖνον τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου.

Πλὴν εἰς τὰ βουνὰ μὴ τρέχε ἂν νὰ μ' ἀπαντήσῃς θάλλῃς.
 Τοῦ Λυκαβητοῦ τὰ ὕψη μὴ ζητῇς καὶ τῆς Πεντέλης.
 Εἰς τὸ Φάληρον ὑπάρχω· εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐπίσης,
 Καὶ εἰς πᾶσαν παραλίαν εὐχερῶς θὰ μ' ἀπαντήσῃς.

Ἄφοῦ μ' εὕρῃς, τὴν τοιαύτην μὴ ἀφήσῃς εὐτυχίαν.
 Μετ' ἐμοῦ χαρὰν θὰ ἔχῃς, εὐφροσύνην, εὐπορίαν.
 Ἀργυρον, ὅποσον θέλεις, καὶ χρυσὸν θὰ ἐτοιμάζῃς,
 Καὶ δραχμὰς ἀναριθμήτους καθημέραν θὰ συνάζῃς.

70. Η ΒΡΟΧΗ

Ἐνῷ πρὸ μικροῦ ἐπεκράτει εὐδία
 Καὶ λάμψις ἡλίου ἐκόσμει τὴν γῆν
 Ἰδοὺ αἴφνης νῦν καταιγὶς ὀλεθρία
 Τὴν πρὶν γαληναίαν διώκει σιγὴν.
 Ἡ φύσις στενάζει· τὰ νέφη πυκνοῦνται.
 Ὁ ἄνεμος πνέει· τὰ δένδρα κινουῦνται.

Ἀστράπτει καὶ λάμψις πυρὸς στιγμιαία
 Ἐν νύκτι ἀνάπτει κ' ἐν τάχει περναῖ.
 Βρονταὶ ἀντηχοῦσι μακράν, καὶ ῥαγδαία
 Βροχὴ τὰ πλησίον μαστίζει βουνά.

Ἄλλ' αἶθριος πάλιν ἐφάνη ὁρίζων·
 Γαλήνη ἐπῆλθεν ἀντὶ ταραχῆς.
 Καὶ σύσκιον δάσος δρυῶν ψιθυρίζον
 Ἐγρὰς ἐκτινάσσει σταγόνας βροχῆς.
 Ἐπτάχροος Ἴρις τοῦ Πλάστου σημαία
 Κοσμεῖ τὸν ἀπέναντι θόλον ὥραία.
 Ὁ Φοῖβος πρὸς δύσιν βραδέως προβαίνει.
 Φαίδρον ψάλλει ἄσμα χορεία πτηνῶν.
 Καὶ γείτων κοιλάς, ἐκ βροχῆς ῥαντισμένη,
 Ἀτμὸν εὐωδίας ἐκπέμπει τερπνόν.

ΣΙ. ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Τῶν Θερμοπυλῶν πλησίον τολμηρὸς ὁ Ξέρξης φθάσας
 Καὶ εἰς τὸ τῶν ἐναντίων ὀλιγάριθμον γελάσας,
 Πέμπει κήρυκας φωνοῦντας· «Προσταγὴ τοῦ βασιλέως
 Παραδώσατε τὰ ὅπλα καὶ μὴ μάχησθε ματαιῶς».
 Ὁ δ' ἀνδρείος Λεωνίδας οὕτως εἶπεν ἀπαντήσας·
 «Ἄς προσέλθῃ νῦν τὰ λάβῃ ὁ τὰ ὅπλα μου αἰτήσας».

Τοὺς λοιποὺς ὁ Σπαρτιάτης ἐκ τῆς μάχης ἀποστείλας
Μετὰ μαχητῶν ὀλίγων ἔμεινεν εἰς Θερμοπύλας.

Ἦτο ἕτοιμον τὸ γεῦμα, καὶ πρὸς τοὺς γενναίους τότε
«Χαίροντες, ἤκούσθη λέγων, φάγωμεν συστρατιῶται·

Ἄπαντας ἡμᾶς ὁ Πλούτων εἰς τὸ δεῖπνον περιμένει».

Καὶ σφοδρὰ συνήφθη μάχη· σάλπιγξ φονικὴ σηκίνει·

Οἱ νεκροὶ τὴν γῆν καλύπτουν· ἐρυθρὸν τὸ αἷμα ῥέει·

Ἐπεσεν ὁ Λεωνίδας καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ γενναῖοι.

22. Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Εἰς τῆς εὐκόμου Θετιδος τὰ δώματα τὰ θεῖα

Κατέλιπεν ὁ ἥλιος τὴν κλίνην, ἐξυπνήσας,

Ἦν εἰς τὰ ὑποχθόνια, πυρίπνοα χαλκεῖα

Ἐποίησεν ὁ Ἥραιστος καλῶς σφυρηλατήσας.

Τὸν στέφανον ἐφόρεσε τῶν χρυσαυγῶν ἀκτίνων.

Ἀγρίως χρεμετίζουσιν οἱ ἵπποι ἐζευγμένοι.

Σμαράγδων λάμψιν ζωκράν καὶ ἀδαμάντων χύνον

Τὸν ἀρμηλάτην, ἕτοιμον τὸ ἄρμα περιμένει.

Τὴν ῥοδοδάκτυλον Ἦῳ αὐτὸς προαποστείλας

Αἰθέριος προσέρχεται μὲ τὴν λαμπρὰν στολὴν του·

Κ' ἐκείνη, τῆς ἀνατολῆς ἀνοίξασα τὰς πύλας,

Τοῖς ἐπὶ γῆς τὴν φωταυγὴ ἀγγέλλει ἑλευσίν του.

Ἴδού, ἰδού αἱ κορυφαὶ χρυσοῦνται τῶν ὀρέων.

Ἡ τῆς κυιάδος χάνεται ὁμίχλη λυομένη.

Τὸ ταχυπόρον τέθριππον, ἀκτῖνας διαχέον,

Ἐξ ἐρυθροῦ ὀρίζοντος ὑψούμενον προβαίνει.

73. Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Θελκτική, τερπνὴ ἐσπέρα ! Νηνεμία καὶ γαλήνη !

Εὐωδίαν εἰς τὴν αὔραν φύσις ἀνθοφόρος χύνει.

Πόσον πλῆθος διαυγάζει πρὸς τὴν γῆν λαμπρῶν ἀστέρων

Ἀπὸ τῶν κυανοχρόων, μυστηριωδῶν αἰθέρων !

Καθὼς τάπητες διαστίλβων, δι' ἀστέρων κεντημένους,

Μεταξὺ τῆς ὑψηλίου καὶ τοῦ Πλάστου τεθειμένους.

Ἐλαφροὶ κινοῦνται μόλις τῆς ῥοδονιαῖς οἱ κλάδοι.

Εἰς τὸ σκότος κεκρυμμένη ἀηδὼν εὐλάλως ᾄδει.

Καὶ τῆς Ἀττικῆς μακρόθεν ἥσυχος ἡ παραλία

Ἀναφρίνεται ὡς λίμνη ἀργυρόχροος καὶ λεία.

Τὸν μελωδικόν της φλοῖσθον δὲν ταραττουν καταιγίδες,

Ἀλλ' ἐπάνω της χορεύουν Τρίτωναες καὶ Νηρηίδες.

Ἴδετε ὅποια λάμψις ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ αὐγάζει.

Μὴ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἀνατέλλων πλησιάζει ;

Ποῖον θάμα ὥραϊον ! Ἡ σελήνη, ἡ σελήνη
 Ἦρχισε βραδυποροῦσα τὰς ἀκτῖνάς της νὰ χύνη !
 Ἀνυψοῦται προχωροῦσα ὅλη λάμψις καὶ γλυκύτης,
 Καὶ τὴν φύσιν ἀργυρόνει μειδιῶσα ἡ μορφὴ της.

71. ΤΕΤΡΑΦΩΝΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

κατὰ τὸ ἅγιον Πάσχα

Τὴν καρδίαν κατανύττον ποῖον μέλος ἀναβαίνει
 Ἐν εὐρύθμῳ ἁρμονίᾳ πρὸς τοῦ Ποιητοῦ τὸν θρόνον ;
 Μήπως ἄγγελοι ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων κεκρυμμένοι
 Ἐν χορῷ δοξολογοῦσι τὸν ὑπάρχοντ' ἀπ' αἰώνων ;

Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου ὁ χορὸς εὐρύθμως ψάλλει.
 Τοῦ λαοῦ τοῦ φιλοχρίστου ἡ κατάνυξις μεγάλη,
 Καὶ ὁ Ἕλλην ἐκ τοῦ σκότους βαθμηδὸν τῆς ἀμουσίας
 Εἰς τὸ φῶς προβαίνει πάλιν τῆς προγονικῆς εὐκλείας.

Γεγονός *) λαμπρὸν καὶ τοῦτο, νέα δόξα τοῦ αἰῶνος,
 Εἰς τὴν βίβλον ἀνεγράφη τῆς τοῦ κόσμου ἱστορίας.
 Τοῦ Δαβὶδ ἡ φόρμιγξ πάλιν φθεγγομένη γλυκυφώνως
 Εἰς τὰς ἱεράς ᾠδὰς μας διαχύει ἁρμονίας.

*) Εἰσαγωγή τῆς ἁρμονίας εἰς τὰς ἱεράς ᾠδὰς τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας.

Εὐφρωνος ὁ Θεὸς οἶκος ἀντηχεῖ· φαιδρότης θάλλει.
 Ὁ χορὸς ἐν ἀρμονίᾳ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλει,
 Καὶ ὁ Ἕλλην ἐκ τοῦ σκότους βαθμηδὸν τῆς ἀμουσίας
 Εἰς τὸ φῶς προβαίνει πάλιν τῆς προγονικῆς εὐκλείας.

Τὸν ἐκ τάφου ἀναστάντα ἡ πανήγυρις δοξάζει·
 Ἐκαλύφθ' ἡ ἐκκλησία ὑπὸ κλάδων καὶ βατῶν.
 Δάμπουσι τοῦ Πάσχα φῶτα, λίκανος εὐωδιάζει,
 Καὶ «Χριστὸς Ἀνέστη» γλῶσσαι ἀναμέλπουσι χιλίων.

Ναί, ἀνέστη καὶ συγχρόνως τὰς ἐκτάσεις διασχίζει·
 Ἀκουσμητὴν καὶ νέον καὶ χαρὰν εὐαγγελίζει,
 Καὶ ὁ Ἕλλην ἐκ τοῦ σκότους βαθμηδὸν τῆς ἀμουσίας
 Εἰς τὸ φῶς προβαίνει πάλιν τῆς προγονικῆς εὐκλείας.

Ἵποτρέμουσα ἡ χώρα δὲν ἐτείσθη τῶν μνημάτων·
 Δὲν ἐξῆλθον ἐκ τοῦ τάφου αἱ σκιαί τῶν τεθνεώτων·
 Βλέπω τὰς σκιάς ἐκεῖνας μὲ τὰ διαυγῆ πτερὰ των
 Ἵπταμένας ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμπρῶν τοῦ Πάσχα φώτων.

Εὐφρωνος ὁ Θεὸς οἶκος ἀντηχεῖ· φαιδρότης θάλλει.
 Ὁ χορὸς ἐν ἀρμονίᾳ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλει,
 Καὶ ὁ Ἕλλην ἐκ τοῦ σκότους βαθμηδὸν τῆς ἀμουσίας
 Εἰς τὸ φῶς προβαίνει πάλιν τῆς προγονικῆς εὐκλείας.

75. ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ὅπότεν εἰς τὸ πέλαγος τὸ πλοῖον ἀφειμένον
 Καὶ μέσῳ διερχόμενον κυμάτων ἀφρισμένων
 Εἰς τὴν πατρίαν πάλιν γῆν πλησίστιον σὲ φέρη,
 ὦ! πῶς εἰς ἄρρητον χαρὰν τὸ στήθος σου θὰ χαίρη!

Εἶναι τερπνὸν μετὰ μακρὸν χειμῶνα ὅταν φθάσῃ
 Τὸ ἔαρ ἀνθοστόλιστον εἰς λόφους καὶ εἰς δάστη·
 Τερπνὴ ὁπότεν ἔρχεται μετὰ μεγάλην νόσον
 Ὑγεία διχχύνουσα ἀναψυχὴν καὶ δρόσον.

Ἀλλά, ὅποιον αἶσθημα εἰς Ἕλληνας καρδίαν,
 Ὅπότεν, μαραινόμενος ἀπὸ τὴν νοσταλγίαν,
 Ὑπ' εὐφροσύνης ἑξαλλος καὶ πάλιν εὐτυχίῃ
 Τῆς ποθητῆς πατρίδος του τὸ χῶμα νὰ πατήσῃ!

Ταχὺ τὸ πλοῖον, ἄφησε τὸν κόλπον τοῦ Ἀδρία.
 Ἡ ζοφερά δὲν φαίνεται καὶ ξένη παραλία.
 Ὁ ἥλιος λαμπρότερον τὸ φῶς του διαχέει.
 Εὐωδιάζ' ἡ θάλασσα. Θυμῆρης αὖρα πνέει.

Ἴδου τὰ προσφιλῇ βουνά ! Αἰσθήματα ὅποια
 Αἰσθάνεται ἀνέκφραστα ἡ πάλλουσα καρδιά.
 Ἴδου ἡ χώρα τῶν σοφῶν, ἡ γῆ τῶν ἀνικῆτων.
 Ἡ ἔδρα τῶν Ἑλληνικῶν, ἀρχαίων Θεοτήτων.

Μακρόθεν εἰς τὴν Θείαν της σὲ κυριεύει σέβας,
 Τὸ αἶμα σου αἰσθάνεται κοχλάζον εἰς τὰς φλέβας.
 Κ' ἐν ᾧ τῆς ἀποβάσεως ἐπιθυμεῖς τὴν ὥραν
 Αἰ νύμφαι τοῦ Ὀκεανοῦ σοῦ ὁδηγοῦν τὴν πρόωραν.

Ἀπὸ τοῦ καταστρώματος μὲ βλέμμα δακρυχέον
 Χαιρέτισε τὴν Θεῖαν γῆν Θεῶν καὶ ἡμιθέων.
 Χαιρέτισε, κ' ἐκ μέρους μου πάλιν χαιρέτισέ την,
 Καὶ ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν αὐτὰ προσφώνησέ την.

Ἄ ὦ γλυκυτάτη μου πατρίς, ᾧ χώρα ποθουμένη.
 Γῆ, ὅπου οἱ πατέρες μας κοιμῶνται τεθαμμένοι,
 Ὅπου ὁ Θάνατος ἀνδρῶν μεγάλων ἐγεννήθη,
 Σ' ἀσπάζομαι καὶ πάλλοντα αἰσθάνομαι τὰ στήθη.

Εὐδαίμων, ὅστις εὐλογεῖ τὴν χάριν τοῦ Ὑψίστου,
 Καυχώμενος ὅτι Ἑλλάς καλεῖται ἡ πατρίς του.
 Εὐδαίμων, ὅστις τὴν φορικτὴν ἡμέραν τοῦ Θανάτου,
 Εἰς τῆς πατρίδος του τὴν γῆν ἀφήτη τὰ ὀστέα του !»

Εἰς τὸν λιμένα ἔφθασες· ἀπέβης ἐκ τοῦ πλοίου.
 Τὰ βήματά σου ὁδηγεῖ φῶς λάμποντος ἡλίου.
 Ἡ ἐκκλησία, ὁ στρατὸν, ἡ ἀγορά, ἡ βρύσις
 Τοῦ παρελθόντος φέρουσι γλυκείας ἀναμνήσεις.

76. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Ἀποστέλλων αὐτῇ ἀντίγραφον τῶν πρώτων
 ποιητικῶν παιγνίων μου.

Ἐκ Ταργέστης εἰς Ἀθήνας

1842

ὦ μητερ, λάβε τοὺς καρποὺς τῆς παιδικῆς ζωῆς μου.
 Ναί! λάβε τὰς ποιήσεις μου καὶ ἐμένα ἐνθυμήσου.
 Καὶ ἂν πικρὰς ποτε στιγμὰς σοὶ φέρῃ ἡ στέρησίς μου,
 Μὲ ταύτας διασκέδαζε τὸν πόνον τῆς ψυχῆς σου.

Τοὺς στίχους μου μ' ἐζήτητας ὁπότε ἀνεχώρουν,
 Καὶ ἔστρεψας δακρύτασα ἄλλοῦ τὰ βλέμματά σου.
 Ἄν τότε ὡς παρήκοος μὲ λύπην σ' ἐθεώρουν,
 Τὸ σεβαστὸν μοι σήμερον πληροῦται ζήτημά σου.

Ἄλλοίμονον ! παῖς νήπιος καὶ ἄμοιρος κακίας
 Ὅποτε εἰς τὰς χεῖράς σου ὑπνώττων ἐμειδίων,
 Σὺ πλανωμέν' εἰς σχέδια μελλούσης εὐτυχίας
 Θερμὰς σταγόνας ἔχυνες ἐπάνω μου δακρύων.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἄχρι νῦν τῶν μητρικῶν εὐχῶν σου
 Μὲ ἄφησεν ἡ ἄσπλαγχνος Θεὰ νὰ ἐκπληρώσω·
 Καὶ ὡς τῶν πόνων ἀμοιβὴν καὶ τῶν προσπαθειῶν σου
 Ποιήσεις μόνον δύναμαι, ὦ μήτερ, νὰ σοι δώσω.

Ποθῶν τῆς ἀποβάσεως τὴν ὥραν ὁ ναυβάτης
 Πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ βλέμματα προσηλωμένα ἔχει·
 Ἐγγίζοντα φαντάζεται τὰ κυκᾶ βουνά της·
 Ἄλλ' ὦ ἀπάτη ! ὁ λιμὴν μακρὰν πολὺ ἀπέχει.

Ἄλλ' ὡς τὸ κυματόπληκτον καὶ κινδυνεῦον πλοῖον
 Εἰς ὄρμον τέλος φέρεται καὶ κλείει τὰ ἱστία,
 Ὅμοίως μετὰ θύελλαν περισπασμῶν χιλιῶν
 Καὶ διὰ σέ παρήγορος θὰ ἔλθῃ νηνεμία.

Ὅποταν ὅλα ἡρεμοῦν, ἡ πόλις ἡσυχάσῃ,
 Καὶ ὁ φωτῆρος τῆς νυκτὸς τὴν πόλιν σας φωτίζει·
 Ὅποταν ῥάσματα λευκὰ γυρίζουν εἰς τὰ δάση,
 Καὶ νυκτοκόραξ ἄγρυπνος τὸ ἄσμά του ἀρχίζει·

Τότε καὶ σὺ εἰς τῆς νυκτός τὰς ὥρας τὰς ἡσύχους
 Στηρίξασα τὴν κεφαλὴν εἰς τῆς χειρὸς τὸν πῆχυν,
 ὦ μῆτερ, ἀναγίνωσκε τοῦ τέκνου σου τοὺς στίχους,
 Καὶ καλητέραν εὖχου τῷ τὴν μέλλουσάν του τύχην.

Ἡ μήτηρ μου Ἑλένη, θυγάτηρ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τοῦ γένους Κωνσταντίνου Μιχαὴλ Κούμυ, κατέλειπε τὸν πρόσκαιρον βίον τῇ 14 Αὐγούστου 1878. Ἦτο τὰ μάλα λογία, εὐπροσέγγος, καλὴ μήτηρ, ἐλεήμων καὶ πολλῶν ἄλλων ἀρετῶν ἀτοχός, εἰς οὗ ἐπὶ πολὺ τὸ ὄνομα αὐτῆς ζήσεται μετ' εὐφημίας.

Πρώτη διδάσκαλός μου καὶ ἱκανωτάτη ἀκελούθως προγυμνάστρια ἐγένετο ἡ καλὴ αὕτη γυνή. Καὶ τὴν εἰς τὸ στιχυργεῖν δὲ μικρὰν ἱκανότητά μου χρεωστώ κατὰ μέγα μέρος εἰς αὐτήν, ἥτις, προσκαλοῦσα ἡμᾶς τὰ τέκνα της, ἀνεγίνωσκεν εἰς ἐπήκοον ἡμῶν ἐκλέγουσα τὰ ἄριστα τῶν ποιητικῶν συνθεμάτων.

77. ΚΥΝΑΙΓΕΙΡΟΣ

Ἐκτείνεις τὸν βραχίονα συνέλαβε τὸ πλοῖον
 Τὴν ἀνάνδρον φυγὴν αὐτοῦ ὥς ἄγκυρα κωλύων,
 Καὶ πέλεκυν ὀξύτομον πολέμιος εὐθύνων
 Μονόχειρα κατέστησε τὸν ἥρωα ἐκεῖνον.

Ἀλλ' ἡ πληγὴ δὲν ἐκποβεῖ τὴν ἄφοβον καρδίαν.
 Ὁ θηρευτὴς δὲν παραιτεῖ τὴν προκειμένην λείαν.
 Τὴν μίαν διαδέχεται ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἡ ἄλλη,
 Ὅποτε κτύπος καὶ αὐτὴν φασγάνου καταβάλλει.

Ἐμμένων καὶ περιφρονῶν τὸ πάθημα ἐκεῖνο
 Ἀνέκραξε· «νὰ φύγετε, δειλοί, δὲν σᾶς ἀφίνω»,
 Καὶ μὲ τὸ στόμα ἔδραξε τὸ πλοῖον ἐρρωμένως,
 Ὅποτε ἄπνους ἔπεσε καιρίως τετρωμένος.

78. ΠΟΝΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Τοὺς ποντικούς ὁ αἰλουρος
 Ἀπαύστως ἐκυνήγει·
 Ἀπέμειναν ὀλίγοι,
 Καὶ μετὰ σιωπῆς
 Τὴν συμφορὰν των ἔκλαιον
 Πικροὶ καὶ τεθλιμμένοι,
 Ὅπισω κεκρυμμένοι
 Τῇ, ζοφερᾷ, ὁπῇ.

Οὐδὲν καλὸν ἐλπίζοντες
 Τοὺς ἐπιλοίπους χρόνους
 Κ' ἐκτεθειμέν' εἰς φόνους
 Καὶ νέας συμφοράς,

Οἱ μῦθοι οὗτοι ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ τόμου τῶν μύθων μου, τοῦ ἐν
 ἔτει 1869 ἐκδοθέντος.

Συνῆλθον εἰς συμβούλιον
 Διὰ νὰ συσκεψθῶσι
 Τί δύναται νὰ σώσῃ
 Αὐτούς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Εἷς ποντικός πολύπειρος
 Μεσαίης ἡλικίας,
 Μετὰ τὰς ὁμιλίας
 Τῶν ἄλλων ποντικῶν,
 Ἄνέβη καὶ ὠμίλησε
 Καὶ ἔδειξε τὸν τρόπον
 Χωρὶς μεγάλων κόπων
 Νὰ παύσῃ τὸ κακόν.

Τοῦ λόγου τὰ καθέκαστα
 Δὲν εἶναι ἀναγκαῖα,
 Ἀλλὰ ἡ τελευταία
 Ἐκείνου συμβουλὴ·
 Εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὸν τράχηλον
 Κωδώνιον νὰ δέσουν·
 Ἄν τοῦτο ἐκτελέσουν
 Θὰ παύσῃ ἡ προσβολή.

Ἐπευφημοῦν καὶ σύμφωνον
 Τὸ πλῆθος ἐκινήθη,
 Καὶ ἐτοιχοκολλήθη
 Τὸ ψήφισμα εὐθύς·

Ἄλλ' ὥς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν
 Τοῦ γενικοῦ σκοποῦ των
 Ἡρωϊκὸν τοιοῦτον
 Ἀπέφυγε καθεὶς.

Σώζοντες τὴν πολιτείαν
 Ἐς τὰς συνελεύσεις πόσοι
 Ὅμιλοῦσι καὶ βοῶσι!
 Ἄλλ' εἰς ὥραν ἀρμολίαν
 Ὅσα τόσον ἐπαινοῦσι
 Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐκτελοῦσι.

79. ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ἐλέφας μεγάλῳσμος
 Ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον
 Βαστάζων ἐπὶ ὤμων
 Φορτίον ἐκλεκτόν.
 Ἐπὶ λαμπροῦ ὑφάσματος
 Στολῆς χρυσοθυσάνου
 Ἡ κόρη τοῦ σουλτάνου
 Ἐπέβαινεν αὐτόν.

Οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμαζον
 Τὸ σῶμα τοῦ Θηρίου,
 Ὅπότ' ἐξ ὑπογείου
 Ὁ ποντικός φανείς,
 Κ' ἐκεῖνος πρὸς τὸ θέαμα
 Προσέδραμεν ὁμοίως
 Κ' ἐδείχθη ἐναντίος
 Τῆς γνώμης τῆς κοινῆς.

«Θαυμάζετε τὸν γίγαντα,
 Ὁμίλησε, καὶ ποία
 Παράλογος αἰτία
 Τὸν κάμνει θαυμαστόν;
 Τὸν ὑπερίπτειν βλέποντες
 Ἡμεῖς δὲν ἀποροῦμεν,
 Καὶ ἴσους θεωροῦμεν
 Ἡμᾶς τε καὶ αὐτόν.

Τὸ ἄσκοπὸν τοῦ μέγεθος
 Οὐδείς ἡμῶν φοβεῖται,
 Εἰ καὶ μᾶς θεωρεῖτε
 Ἀσήμους κ' εὐτελεῖς»...
 Νὰ ὁμιλήτῃ ἔμελλεν
 Ὁ ποντικός ἀκόμα,
 Ἄλλ' αἴφνης εἰς τὸ στόμα
 Εὗρέθη τῆς γαλῆς.

Πόσοι κάμνουν τοὺς μεγάλους
 Καὶ καταφρονοῦν τοὺς ἄλλους
 Μεγιστᾶνας κ' εὐγενεῖς !
 Ἄλλ' εἰς πρῶτον ἐναντίον
 Ἡ μικρότης τῶν γελοίων
 Γίνεται καταφανής.

80. ΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΚΥΚΝΟΣ

Τὸ χιονῶδες τοῦ κύκνου χρῶμα
 Ὁ κόραξ εἶδεν ἐκστατικός.
 Ἐνώπιόν του ὄγκος ἀκόμα
 Δὲν ἀνεφάνη τόσον λευκός.

Θέλων ἐπίσης λευκὸς νὰ γείνη
 Τοὺς τρέφοντάς τον φεύγει βωμούς,
 Καὶ μετὰ κύκνων ἦλθε νὰ μείνῃ
 Εἰς λίμνας, βρύσεις καὶ ποταμούς.

Ἡμέραν πᾶσαν λούει τὸ σῶμα,
 Ὑγρὸς καὶ τρέμων διατελεῖ
 Δὲν φεύγει ὅμως τὸ μαῦρον χρῶμα,
 Οὐδὲν τὸ ὕδωρ τὸν ὥρελεῖ.

Πλὴν δὲν ἀλλάσσει τὸ φρόνημά του,
 Καὶ τῆς προχείρου τροφῆς μακράν
 Νεκρὸς εὐρέθη, τοῦ ἀδυνάτου
 Λαβὼν ὁ τάλας πείραν πικράν.

Ἢ ἄλογος ἐπιμονὴ
 Κακὸν καὶ θλίψιν προξενεῖ.

81. ΑΙΘΙΟΥΨ

Εἰς βαρβάρων πόλιν, ὕπου
 Πρὸς αἰσχύνην τοῦ ἀνθρώπου
 Καὶ οἱ ἄνθρωποι πωλοῦνται
 Καὶ ὡς κτήνη θεωροῦνται,
 Εὐρωπαῖος ἦλθε φθάσας
 Καὶ ἀπῆλθεν ἀγοράσας
 Ἐκτὸς ἄλλων ἀναγκαίων
 Καὶ αἰθίοπα ὠραῖον.

Οὗτος, τόσα ἔχων ἄλλα
 Προτερήματα μεγάλα,
 Μὲ τὸ μαῦρον πρόσωπόν του
 Ἐθλίβε τὸν κύριόν του,

Ὅστις, δίχως νὰ βραδύνῃ,
 ἤρχισεν αὐτὸν νὰ πλύνῃ,
 Καὶ ἀκάματος ἐφάνη
 Προσπαθῶν νὰ τὸν λευκάνῃ.

Μετὰ πλύσεϊς πολυτρόπους
 Καὶ σαπωνισμοὺς καὶ κόπους
 Ὁ πλυνόμενος, ἀκόμα
 Δὲν παρήλλαξε τὸ χρῶμα.
 Ὡς εἰς τὸν παρόντα βίον
 Μαῦρον ἔφθασε παιδίον,
 Καὶ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἄλλην
 Θὰ ὑπάγῃ μαῦρος πάλιν.

Ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃς
 Ἀμετάβλητος ἡ φύσις.

82. ΕΡΙΦΙΟΝ ΕΠΙ ΔΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Ἐρίφιόν τινα καιρὸν
 Ἀνέβη, κλίμακα εὐρόν,
 Ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα,
 Καὶ πρώτην ἐβλεπε φορὰν
 Τὸν κόσμον τοῦτον μὲ χαρὰν
 Κ' ἐκπεπληγμένον ὄμμα.

Καὶ βλέπον δένδρα καὶ βουνά
 Τετράποδα καὶ πετεινά
 Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του,
 Καὶ λύκον εἶδε τρομερόν,
 Τὸν ἀπ' αἰῶνος φοβερόν
 Ἐχθρόν τῆς γενεᾶς του.

Ὡς τὸν ἐχθρόν ἐγνώρισεν
 Ὑβρίζον ἐλοιδόρησεν
 Αὐτὸν παντοιοτρόπως.
 Ὁ δὲ ἀκούσας τὰ θρασύ,
 «Δὲν μὲ ὑβρίζεις, εἶπε, σύ,
 ὦ φίλε, ἀλλ' ὁ τόπος».

Πολλάκις τόπος καὶ καιρὸς
 Τὸν χείρονα θαρρύνει
 Πρὸς κρείττονας νὰ γείνη
 Θρασύς καὶ τολμηρός.

83. ΚΑΡΥΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΣ

Παρά τὴν ὁδὸν καρύα
 Πλήρης ἔθαλλε καρύων.

Τοῦ χωρίου τὰ παιδία
Τρέχοντα ἐκεῖ πλησίον
Εἶδον τὴν καρυοφόρον
Κ' ἤλθον μετὰ προθυμίας
Νὰ γευθῶσιν ἐκ τῶν δώρων
Τῶν γλυκέων τῆς καρύας.

Προσελθόντα, ὥραν πλείστην
Κατὰ πρῶτον παρεκάλουν·
Τερπνοτάτην καὶ ἡδίστην
Καὶ καλὴν αὐτὴν ἐκάλουν,
'Ἄλλ' αὐτὴ εἰς τῶν παιδίων
Τὴν φωνὴν ἀδιαφόρει,
Καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν καρύων
Εἰς ἐκεῖνα παρεχώρει.

Τέλος, βλέποντα τοὺς κόπους
Καὶ τοὺς λόγους των ματαίους,
'Απεφάσισαν εἰς τρόπους
Νὰ προσφύγῃσι βιαίους.
'Ράβδος ἔρχισε καὶ λίθος
Νὰ προσβάλλῃ μετὰ βίας,
Κ' ἔπεσαν καρύων πλῆθος
Πάραυτα μετ' εὐκολίας.

Πολλάκις, ὅταν ἡ καλὴ
Οὐδὲν ἰσχύη συμβουλή,
Καλὴ καὶ ἀρμοδία
Προσέρχεται ἡ βία.

**81. ΛΕΩΝ ΕΞΥΠΝΙΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΠΟΝΤΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ**

Βλέπων ὄνειρον ὥραϊον
Εἰς τὸ σπήλαιόν του λέων
Ἦκειτο ἐξαπλωμένος
Καὶ εἰς ὕπνον βυθισμένος.

Ποντικός μικρὸς τολμήσας
Τὸν ἐξύπνισε πατήσας,
Καὶ μετ' ὠρυγμῶν ἀγρίων
Ἐξάνεστη τὸ θηρίον.

Ταῦτ' ἀλώπηξ τις ἰδοῦσα
Καὶ δειλίαν ἐκλαβοῦσα
«Ποῖος λέων, εἶπεν, εἶσαι
Ποντικὸς ἀφοῦ φοβεῖται ;»

Καὶ αὐτός· «Δὲν ἐφοβίθην·
 Ἄλλ' ἂν οὕτως ἐκινήθην,
 Ἄνατρέπω πρὶν αὐξήσῃ
 Τὸ κακὸν καὶ προχωρήτῃ.»

—
 Πρέπει τις νὰ ἐκριζώσῃ
 Τὸ κακὸν πρὶν παλαιώσῃ.

§5. ΟΝΟΣ ΛΕΟΝΤΗΝ ΦΕΡΩΝ

Δέρμα λέοντος ἀγρίου
 Ἐνδυθεὶς αὐθάδης ὄνος
 Ἦν ὁ τρόμος τοῦ χωρίου
 Καὶ ἡ φρίκη τοῦ δρυμῶνος.
 Ἀπαντῶντες τὸν ἀθῶον
 Ἐφρευγον μικροὶ μεγάλοι,
 Καὶ τὸ χορτοφάγον ζῶον
 Πᾶς τις λέοντα ἐκάλει.

Ἀλλὰ πνεύσαντος ἀέρος
 Διελύθ' ἡ τόση πλάνη·
 Ἰκανὸν πρὸς γνῶσιν μέρος
 Τῶν ὥτιων τοῦ ἐφάνη,

Καὶ ὁ τρόμος τοῦ χωρίου
 Καὶ ἡ φρίκη τοῦ δρυμῶνος
 Ἀντὶ λέοντος ἀνδρείου
 Ἀπεδείχθη φαῦλος ὄνος.

Τῆς ἀπάτης ὁ ἐργάτης
 Πρὸς καιρὸν ἐπιτυγχάνει·
 Ἐπὶ τέλους τῆς ἀπάτης
 Τὰ ἐπίχειρα λαμβάνει.

86. ΑΛΩΠΗΞ ΟΥΠΩ ΘΕΑΣΑΜΕΝΗ ΛΕΟΝΤΑ
 ΚΑΙ ΛΕΩΝ

Ἀλώπηξ τις τὸν λέοντα
 Οὐδέποτε ἰδοῦσα,
 Εἰς δάσος προχωροῦσα
 Αἰγείρων καὶ πευκῶν,
 Τὸν τρομερὸν ἀπῆντησε
 Κ' ἠοθάνθ' εἰς τὴν καρδίαν
 Συγκίνησιν βάθειαν
 Καὶ φόβον πανικόν.

Εἰς δεύτερον συνάντημα
 Οὐχὶ τοσοῦτον πλεόν

Ἐφρόβησεν ὁ λέων
 Ἐκείνην ὡς προτοῦ.
 Καὶ τρίτον δ' ἢ πρὶν ἄτολμος
 Τὸν λέοντα ἰδοῦσα,
 Εὐτόλμως προσελθοῦσα
 Ὡμίλει μετ' αὐτοῦ.

Ὁ χρόνος κ' ἢ συνήθεια
 Κατὰ δεινῶν βοήθεια.

87. ΑΛΩΠΗΞ, ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ

Ἡ ἀλώπηξ, πληγωμένη
 Κ' εἰς τὴν γῆν ἐξαπλωμένη,
 Τὴν πληγὴν τῆς ἐθεώρει
 Καὶ θρηνοῦσα κατηγόρει
 Τὸν κακούργον σκύλον, ὅστις
 Ἐγεινεν ὁ ὀλεθρὸς τῆς.

Λύκος δέ τις διαβάτης
 Βλέπων τὰ παθήματά τῆς,
 Ἦλθε πρὸς τὴν ἐκψυχούσαν
 Καὶ τὴν τύχην τῆς θρηνοῦσαν,

Κ' ἤρχισε νὰ τὴν ὑβρίζει
Καὶ νὰ τὴν ἐξονειδίζει.

«Πῶς, ὁ σκύλος νὰ σὲ φθάσῃ
Καὶ νὰ σὲ καταδαγκάσῃ!
Ποῦ οἱ πόδες σου, ἀθλία,
Καὶ ὁ νοῦς κ' ἡ πανουργία;
Αἰωνία ἐντροπή σου
Νὰ νικήσουν οἱ ἐχθροί σου.»

Μόλις ἔπαυσε λαλήσας
Ὅτ' ἐξαίφνης ἐφορμήσας
Ἦρπασεν αὐτὸν ὁ λέων.
Ἦ δ' ἀλώπηξ τελευταῖον·
«Λύκε, εἶπεν, ἐντροπή σου
Νὰ νικήσουν οἱ ἐχθροί σου.»

Ὁ μύθος οὗτος τί δηλοῖ
Τὸ λέγει εὐκρινῶς πολὺ
Τοῦ κλεινοῦ Ἰσοκράτους ἡ ῥῆσις·
«Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς·
Ἦ τύχῃ γὰρ κοινὴ
Καὶ ἄδηλον τὸ μέλλον».

§§. ΚΑΜΗΛΟΣ ΑΧΟΛΟΣ

Ὅτε ἡ κάμηλος ὤφθη τὸ πρῶτον
 Παρέσχεν ἔκπληξιν, ἔκαμε κρότον.
 Τὴν θέαν φεύγοντες τὴν φοβερὰν τῆς
 Ἐντρομοὶ ἔτρεχον πάντες μακρὰν τῆς.
 Ἄλλ' ὅτ' ἐνόησαν, ὅτι πραεῖα
 Ἐπλάσθ' ἡ κάμηλος, ἐν ἀφοβίᾳ
 Τὴν ἐπλησίασαν, καὶ τὸ θηρίον
 Κοινὸν ἀπήλαυσε μ' ἀνθρώπους βίον.
 Τέλος ὡς ἄχολον νοήσαντές τιν
 Σχοινίον ἔφερον καὶ δέταντές τιν
 Τὴν πρὶν ἐπίφοβον ἐν εὐκολίᾳ
 Γυναῖκες ἤλαυνον, μικρὰ παιδιὰ.

Ὑπὲρ τὸ δέον ἀγαθωσύνη
 Δουλοσύνη.

§§. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Κατὰ τῶν γεράνων στήσας
 Δίκτυα κ' ὑποχωρήσας
 Ἐθεώρει γεωργός·
 Μεταξὺ δὲ τῶν ἐλθόντων
 Κ' εἰς τοὺς βρόχους ἐμπεσόντων
 Ἐτυχε καὶ πελαργός.

Φθάσας ὁ ὀρνιθοθήρας
 Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας
 "Ἐτεινε καὶ πρὸς αὐτόν,
 "Ὅστις ἐν κραυγῇ μεγάλη
 "Ἐκλαιε καὶ παρεκάλει
 Χάριν τῆς ζωῆς ζητῶν.

«Μή, ἐφώνει μετὰ γόων,
 Ἀπανθρώπως τὸν ἄθῳον
 Μετ' ἐνόχων τιμωρῆς.
 Μή με θανατώσης, μή με
 Γέρανον ἐκλάβῃς, εἰμαι
 Πελαργός, ὡς θεωρεῖς.»

Ὁ δὲ γεωργός, δεικνύων
 Τοῦ θανάτου ἐργαλεῖον
 Εἰς τὰς χεῖρας μισητόν,
 Εἶπε τὸ πτηνὸν λαμβάνων·
 «Σ' εὖρον μετὰ τῶν γεράνων,
 Σὲ φονεύω μετ' αὐτῶν».

Ὁ τοῖς κακοῖς συγκαινωνῶν
 "Ἐχει τὸν ἔλεγχον κοινόν.

90. ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΝΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΗΣ

Μετὰ πλείστας ἐπιθέσεις
 Τῆς γαλῆς καὶ ἀναιρέσεις
 Οὐκ ὀλίγων ποντικῶν
 Τέλος ἔγεινεν εἰρήνη
 Κ' ἐπανῆλθεν ἡ γαλήνη
 Καὶ ἡ παῦσις τῶν κακῶν.

Πρὸς τιμὴν λοιπὸν ἐκείνης
 Τῆς φιλίας καὶ εἰρήνης
 Μέγας ἔγεινε χορὸς,
 Καὶ συνῆλθον εὐθυμοῦντες
 Καὶ τὰ πρῶτα λησμονοῦντες
 Ἄπαντες περιχαρῶς.

Ποντικοὶ τινες γλυκείας
 Ἐτραγώδουν μελωδίας,
 Ἢ δὲ γάτα ἐν σιγῇ
 Ἦρχισε, μετὰ τῶν ἄλλων
 Ποντικῶν μικρῶν μεγάλων,
 Τὸν συρτὸν νὰ ὀδηγῇ.

ὦς δ' οἱ ποντικοὶ ἐπήδων
 Ἄνευ φόβου καὶ φροντίδων,
 Ποντικός τις θεωρῶν,
 ὦς πολὺπειρος καὶ γέρων
 Ἀνεβόησε προφέρων·
 «Πρὸς τὴν τρύπαν τὸν χορόν.»

Πονηρῶν κ' ἐχθρῶν φιλία
 Ὑποπτος καὶ ὀλεθρία.

91. ΑΜΠΕΛΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ

Ἄμπελος κλαδευομένη
 Εἶπε παραπονουμένη·
 «Ἡ σκληρότης τῶν χειρῶν σου
 Καὶ τὸ κλαδευτήριόν σου,
 Ἄνθρωπε, μὲ ἀσπλαγχνίαν
 Μὲ πληγώνουν τὴν ἀθλίαν.
 Διὰ τί νὰ μὴ μ' ἀφήσης
 ὦς μ' ἐποίησεν ἡ φύσις ;»

Ὁ δὲ εἶπε· «Δὲν γνωρίζεις,
 Διὰ τοῦτο μ' ὀνειδίζεις,
 Κ' ἐκλαμβάνεις ὡς κακίαν
 Τὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν.

Πᾶσα πρόσκαιρος πληγὴ σου
 Πρόοδος καὶ προκοπή σου.
 "Αν δ' ἀκλάδευτος αὐξήσης
 "Ακαρπος θ' ἂ καταντήσης.»

Τὴν ἀγάπην ἢ νεότης
 Δὲν νοεῖ τῶν πρεσβυτέρων.
 Πᾶτα, τέκνον, αὐστηρότης
 Γίνεται σοι πρὸς συμμέρον.

92. ΟΡΝΙΣ ΕΚΔΙΚΗΘΕΙΣΑ

"Ανευ ἀδείας καὶ συστολῆς
 Ἡ ὄρνις ἤλθεν ἐκ τῆς αὐλῆς
 Εἰς τῆς οἰκίας τὸ μαγειρεῖον.
 Ἦ δὲ κυρία «Ζῶον ἄχρειον»,
 Εἶπε, καὶ ξύλον μακρὸν κρατοῦσα
 Τὴν ἐκυνήγει ἀκολουθοῦσα.

Ἦ διὰ ξύλου ἐκδιωχθεῖσα
 Αὐθάδης ὄρνις ἀποσυρθεῖσα
 Πολλὴν ἡσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν
 Τὴν ὕβριν ταύτην καὶ ἀτιμίαν,
 Κ' εὐθύς ἐσκέφθη πῶς νὰ ποιήσῃ
 Τὴν δέσποινάν της νὰ τιμωρήσῃ.

Ἄπο τῆς ὥρας λοιπὸν ἐκείνης
 Τῆς ἐντροπῆς τῆς καὶ καταισχύνης
 Ἦρχισε πάντα, μὲν ἐγέννα,
 Νὰ κατατρώγῃ τὰ γεννημένα
 Κ' ἡπόρουν πάντες διὰ τὸ νέον,
 Οὐδὲν ὦν τῆς βλέποντες πλέον.

Ἄλλ' ἡ κακόνους ἐτιμωρήθη.
 Ἢ δέσποινά τῆς δυσχερεστήθη.
 Μαχαιοφόρον ἔτεινε χεῖρα.
 «Ὑπαγε, εἶπεν, ἄκαρπε στείρα!»
 Κ' ἡ τὴν κυρίαν ἐκδικουμένη
 Ἔπεσεν ἄπνους κ' αἵματωμένη.

Ὅταν τυφλὸν σε ὀργῇ
 Κ' ἐκδίκησις σὲ ὀδηγῇ
 Εἰς σὲ συνήθως μόνον
 Κακὸν ποιεῖς καὶ πόνον.

93. ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΣΤΟΜΟΣ

Εἰς δρυμῶνος εἶδε δρόμον
 Κυνηγὸς τις δρυστόμον·
 Ἐπλησίασεν αὐτόν

Καὶ τῷ εἶπε· «Δρυοτόμε,
Ἐκ πολλοῦ περιπλανῶμαι
Ἰχνη λέοντος ζητῶν »

Ὁ δὲ εἶπεν· «Εὐτυχία
Σὲ ὠδήγησε σπανία
Πρὸς ἐμὲ ν' ἀποταθῆς.
Ἀκολουθεῖ μοι· πλησίον
Διαμένει τὸ Θηρίον·
Θὰ τὸ εὕρωμεν εὐθύς.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δειλιάσας
Κ' αἰφνιδίως ὠχριάσας
Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν·
«Περιτρέχω τὸν δρυμῶνα,
Φίλτατέ μου, Ἰχνη μόνα,
Ὅχι λέοντα ζητῶν.»

Ἀνὴρ πολλάκις γαυριᾷ
Εἰς λόγους μόνον τολμηρός,
Ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς
Ὑποχωρεῖ καὶ δειλιᾷ.

94. ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΕΥΓΝΩΜΩΝ

Συνέλαβεν ὁ λέων
 Εἰς δάσος ποντικόν,
 Κ' ἐκεῖνος εἶπε κλαίων
 Καὶ βλέπων τὸ κακόν·
 «ἽΩ λέων, ἂν μ' ἀφήσῃς
 Δὲν θὰ μετανόησῃς·
 Τὸ ζῆν πρὶν τελειώσω
 Τὴν χάριν θ' ἀποδώσω».

Ἀκούσας ὁ παρακληθεὶς
 Ἐγέλασε καὶ λυπηθεὶς
 Ἀπέλυσε τὸν ποντικόν
 Ἀντίδοσιν μὴ προσδοκῶν.

Ὑπὸ χειρῶν δολίων
 Καιρὸν τινα ληφθεὶς
 Ὁ λέων, μὲ σχοινίον
 Ἐστέναζε δεθείς.

Ὁ ποντικὸς τοὺς θρήνους
 Τοῦ λέοντος ἐκείνους
 Ἀκούσας τρέχει, φθάνει,
 Ἀρχίζει νὰ δαγκάνῃ,
 Καὶ κόπτει τὸ σχοινίον,
 Καὶ σώζει τὸ θηρίον.

Ὁ μέγας καὶ περιφανὴς
 Μὴ ἀναπόδοτον φρονῆς
 τὴν ἀγαθοεργίαν.
 Γυρίζ' ἡ τύχη ὡς τροχός·
 τὴν ἀποδίδει ὁ πτωχός
 πολλάκις διπλασίαν.

95. ΓΕΡΩΝ ΦΥΤΕΥΩΝ ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΠΑΙΔΕΣ

Πρὸς γέροντα φυτεύοντα
 Τρεῖς παῖδες εἶπον· «Γέρων,
 εἰπὲ πρὸς τί συμφέρον
 φυτεύων κοπιᾷς ;
 ἢ μήπως ἐκ τῶν δένδρων σου
 νὰ φάγῃς περιμένεις ;
 αὐτὰ τῆς ἐρχομένης
 ὑπάρχουν γενεᾶς.

Ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς φαίνεται,
 ὦς ἀγαθὸς φροντίζεις.
 ἢ μὴ καὶ σὺ ἐλπίζεις
 νὰ ζήσῃς ὡς ἡμεῖς ;
 τοὺς ἑκατὸν εὐχόμεθα
 νὰ ζήσῃς, νὰ περάσῃς,
 πλὴν δύσκολον νὰ φθάσῃς
 εἰς τὸ ἐπιθυμεῖς».

Παρηλθε μὴν· ἐνέσκηψε
 Λοιμὸς θανατηφόρος,
 Ἐκ τῶν τριῶν προώρως
 Τοὺς δύο ἀφελών.

Μετὰ μικρὸν τὸν ἕτερον,
 Πικρὸν θανάτου θῦμα,
 Τὸν ἔρριψε τὸ κῦμα
 Εἰς τὸν αἰγιαλόν.

Κ' ἐνιαυτοὶ παρήρχοντο,
 Κ' ἐπέζησεν ὁ γέρων,
 Κ' ἐλθοῦσαν ὥραν χαίρων
 Ἦσπάσθη ποθητήν.

Τὰ φυτευθέντα ἔφεραν
 Καρπὸν, ὃ δ' ἐξ ἐκείνων
 Ἐγεύθη μεγάλυνων
 Τὸν μόνον Ποιητήν.

Ὁ θάνατος τυφλὸς κρατεῖ
 Δρεπάνην ἀπωλείας,
 Καὶ μόνον θύματα ζητεῖ,
 Μὴ βλέπων ἡλικίας.

96. ΛΥΧΝΟΣ

Ἐπὶ χρυσωτῆς λυχνίας
 Λύχνος ἔμπλεος φωτός
 Εἶπε μετ' ἀλαζονείας·
 «Πόσον εἶμαι ζήλωτός !
 Φῶς ἀκτινοβόλον ἔχω,
 Φῶς ἀστέρος οὐρανίου,
 Κ' εἰς τὴν λάμψιν ὑπερέχω
 Καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου».
 Ἄλλ' ἄηρ μικρὸς φυσήσας
 Ἔσβεσεν ἐξαφανίσας
 Μὲ πνοὴν ἐκείνων μίαν
 Τὸν μωρὸν καυχηματίαν.

*Ανθρωπὸς τις πλησιάσας
 Τὸν ἀνῆψε καὶ γελάσας,
 Εἶπε· «Φέγγει καὶ μὴ λάλει.
 Σοῦ ἡ λάμψις λάμψις ἄλλη,
 Ὁ δὲ δίσκος τῶν ἀστέρων
 Φέγγει, ἄσβεστον φῶς φέρων».

—
 Θέλε δόξαν, ἢ ὁποῖα
 Διαμένει αἰωνία,
 Καὶ δὲν σβύνεται ὡς λύχνος,
 Ὁ μὴδὲν ἀφίνων ἔχνος.

—

97 ΙΟΥΔΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ.

Ἐντὸς στενοῦ τινος καὶ βαθέος
Φρέατος ἔπετεν Ἰουδαῖος.

Κλίμακα φέρων Χριστιανὸς
Ἦλθεν ἐκείνον ταχὺς νὰ φθάσῃ
Κ' ἐκ τοῦ πυθμένος νὰ τὸν ἀρπάσῃ,
Μὴ ἀποθάνῃ ἐλεεινῶς.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ βάθους ὁ Ἰουδαῖος
«Ἄνθρωπε, εἶπεν, ἦλθες ματαίως·

Οὐδὲν ἡ κλίμαξ μοι ὠφελεῖ.
Σάββατον εἶναι· εὐχαριστῶ σοι·
Σήμερον πρέπει πάντες ν' ἀργῶσι·
Προστάζει οὕτως ἡ ἐντολή».

Ἀναφανείσῃς νέας πρωίας

Ἐκ τοῦ βαράθρου τῆς ἀπωλείας

Ἵψοῦντ' ὀξεῖαι ἀνδρὸς φωναί.

Ἐθρῆναι κλαίων ὁ Ἰουδαῖος·

«Πρόσελθε, φίλε, σπεῦσον ταχέως·

Ποῦ εἶν' ἡ κλίμαξ, Χριστιανέ» ;

Εἰς τοῦ βαράθρου ἐλθὼν τὸ χεῖλος

Καὶ καταβλέψας εἶπεν ὁ φίλος·

«Ἡ συμφορὰ σου εἶναι κακὴ·

Σὲ ταλανίζω καὶ σὲ λυποῦμαι,
 Ἄλλὰ τὸ ἔργον πολὺ φοβῶμαι·
 Σήμερον εἶναι Κυριακή.»

Ὅταν εὕρης εὐκαιρίαν
 Μὴ δεικνύης δυσκολίαν,
 Ὅτι, φίλε, δὲν ἤξεύρεις
 Ἄν καὶ ἄλλοτε τὴν εὕρης.

§§. ΚΑΠΝΟΣ ΚΑΙ ΦΛΟΣ

Ὅμιλήσας πρὸς τὴν φλόγα· «Μῆτερ, εἶπεν ὁ καπνός,
 Διὰ τί ἐνῶ σὺ λάμπεις, ἐγὼ εἶμαι σκοτεινός ;»
 Ἡ δὲ φλόξ ὑπαφίεσα εἶπε· «Μάθε, τέκνον, τὴν αἰτίαν·
 Λάμπει μόνον ὁ κατέχων χάριν λάμψεως ἰδίαν».

ὦ ἄνθρωπε, δὲν γίνεσαι
 Γενναῖος καὶ περιφανής,
 Ἄν ἄδοξος σεμνύνεσαι
 Εἰς τοὺς ἐνδόξους σου γονεῖς.

99. ΓΝΩΜΙΚΑ

1.

Ὁ πλούσιος ὁ ἐλεῶν
 Τοὺς πένητας καὶ δυστυχεῖς
 Εἶν' ἀρεστός εἰς τὸν Θεόν,
 Καὶ διπλασίως εὐτυχής.

2.

Ὁ μάταιος προβάλλει
 Τοῦ σώματος τὰ κάλλη·
 Ὁ νοῦς καὶ ἡ σοφία
 Κατέχουν τὰ πρωτεῖα.

3.

Εὐδαίμονες καὶ ζηλωτοὶ
 Δὲν γίνονται οἱ ἀμελεῖς,
 Ὡς ἀεργὸς ἀδυνατεῖ
 Νὰ γείνη κάμψη χρυσαλλίς.

4.

Οὔποτε ὁ φρένας ἔχων
 Ἀστοχάστως προλαμβάνει,
 Ἀλλὰ βλέπων καὶ προσέχων
 Μάθημα καλὸν λαμβάνει.

5.

Ἐὰν ἀργὸς ἐξ οὐρανῶν
Τὰ ἔτοιμα προσμένῃς
Οὔτε λυτροῦς' ἐκ τῶν δεινῶν,
Οὔτε πεινῶν χορταίνεις.

6.

Κακαί, ὦ τέκνον, ἡδοναί
Ἵπάρχουσι προσωριναί,
Καὶ βλάβην μόνον προξενοῦν
Εἰς σῶμα, χρήματα καὶ νοῦν.

7.

Ἐὰν τὸν ἰσχυρότερον
Νὰ μιμηθῇς θελήσης
Τὴν δύναμίν σου πρότερον
Ἀνάγκη νὰ μετρήσης.

8.

Μικρὰ παραμελούμενα
Κακὰ καὶ συγχωρούμενα
Προβαίνουνουσιν, αὐξάνουσιν·
Εἰς κακουργίας φθάνουσιν.

9.

Ούτε ἥρωα γενναῖον
 Καθιστᾷ λαμπρὰ στολή·
 Ούτε ὄργανον ὠραῖον
 Μουσικὸν ἀποτελεῖ.

10.

Ἄλογος ὁ ἀμελῶν
 Τῶν καλῶν καὶ ἀναγκαίων
 Καὶ τὸν χρόνον σπαταλῶν
 Δι' ἀχρήστων καὶ ματαίων.

11.

Τοῦ χρυσοῦ τιμιωτέρα,
 Τοῦ πτηνοῦ ἐλαφροτέρα
 Ἡ τιμὴ πετᾷ εὐκόλως·
 Ἐπανέρχεται δυσκόλως.

12.

Τὴν ἀγάπην ἢ νεότης
 Δὲν νοεῖ τῶν πρεσβυτέρων.
 Πᾶσα, τέκνον, αὐστηρότης
 Γίνεται σοι πρὸς συμφέρον.

13.

Ἐξ ἑνὸς ταμείου μόγου
 Ἄν πολλῶν λαμβάνουν χεῖρες,
 Καταντᾷ διὰ τοῦ χρόνου
 Ἐξ ἀέρος μόνον πλήρες.

14.

Ὡς ψεύστης ὅστις φωραθῇ
 Ἰδού, ὦ παῖ, τί κατορθοῖ.
 Οὐδεὶς αὐτὸν πιστεύει
 Οὐδ' ὅταν ἀληθεύῃ.

15.

Νοῦ δόσιν ὅστις ἔχει,
 Φυγῶν τι ἀπευκατῖον,
 Εἰς ὅμοιον προσέχει
 Μὴ ὑποπέσῃ πλέον.

16.

Διαφεύγων μὴ ἐλπίσῃ
 Ὁ κακοῦργος σωτηρίαν·
 Τὴν προσήκουσαν εὐρήσει
 Ἐπὶ τέλους τιμωρίαν.

17.

Ἐάν, ὁπόταν ὁμιλῇς
 Δέν σ' ἐννοοῦν οἱ ἄλλοι,
 Οἱ λόγοι σου ἀνωφελεῖς.
 Λοιπὸν μὴ πλέον λάλει.

18.

Ἡ παιδεία εἰς ἀνθρώπους
 Φθονεροὺς καὶ κακοτρόπους
 Ὅπλον γίνεταί προσβάλλον
 Τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων.

19.

Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν
 Ὑψωμένους παρ' ἀξίαν
 Προσκυνοῦμεν πλῆθος ὄνων
 Διὰ τὸν βαθμὸν τῶν μόνων.

20.

Ὅστις, μερίζονα ἐλπίζων
 Τῶν μικρῶν καταφρονεῖ,
 Προφανῶς παραφρονεῖ,
 Τὸ συμφέρον μὴ γνωρίζων.

21.

Ποτὲ μὴ προθυμῆσαι
 Ὑπόσχουσιν νὰ δώσης
 Ἄν βέβαιος δὲν ᾔσται
 Καὶ νὰ τὴν ἐκπληρώσης.

22.

Ἐργάτης πονηρίας
 Μεγάλης ἢ μικρᾶς
 Παρέχει συνεπείας
 Εἰς ἑαυτὸν πικράς.

23.

Ὅταν ὄχι κεφαλὴ
 Ὅδηγῇ, ἀλλὰ οὐρὰ
 Ὅλεθρος ἐπαπειλεῖ
 Καὶ βεβαία ἡ φθορά.

24.

Τοὺς φίλους, ἄνθρωπ' ἐνθυμοῦ
 Καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
 Καὶ ὅχ' εἰς ὥραν στεναγμοῦ
 Καὶ εἰς ἀνάγκην μόνον.

25.

Ὁ μικρὸς ἐν προσπαθῇ
 Νὰ μιμηθῇ
 Ὅ,τι πράττουν οἱ μεγάλοι,
 Σφάλλει.

26.

Ματαία καὶ προσωρινή
 Τοῦ σώματος ἡ καλλονή·
 Οὐδ' ἐν τῷ τάφῳ δὲ φθαρτή
 Ἡ ἀρετή.

27.

Ἀμοιβαία πολεμίων
 Καὶ κακῶν ἐπιμονή
 Πλῆθος θλίψεων παντοίων
 Ἀμοιβαίως προξενεῖ.

28.

Ψέγεται, καταγελᾶται
 Ὅστις λέγει καὶ καυχᾶται,
 Ἐὰν δι' ἔργου δὲν κατορθώσῃ
 Τὸ καύχημά του νὰ βεβαιώσῃ.

29.

Ἄγύμναστος καὶ ἀμαθής
 Ἐπ' ἐλαχίστοις δυσφορεῖ,
 Ὅ δ' ἔμπειρος καὶ γυμνασθεὶς
 Κ' εἰς μέγιστ' ἀδιαφορεῖ.

30.

Ὅ μὴ πρὸς ἰσχυρότερον
 Ἄφ' ἑαυτοῦ ὑποχωρῶν
 Τὸ πάθος ἔχει φανερόν
 Καὶ τὸ κακὸν χειρότερον.

31.

Οὐ σπανίως ἐξ ἀγνοίας
 Καὶ ἀπάτης ὀλεθρίας
 Ἐκλαμβάνομεν τοὺς φίλους
 Ὡς ἐχθροὺς καὶ ἀντιζήλους.

32.

Εἰς τὴν σφαῖραν τὴν οἰκείαν
 Πρέπει, ἄνθρωπε, νὰ μένης,
 Εἶδε μὴ ἀποτυχίαν
 Μετὰ χλεύης περιμένεις.

33.

Μὴ ὁ μέγας ἀχρηστίαν
 Τοῦ μικροῦ κατηγορήσῃ.
 Καὶ αὐτὸς κατ' εὐκαιρίαν
 Δύναται νὰ ὠφελήσῃ.

34.

Ὁ δι' ἔργων μισητῶν
 Ἐναντίους ἀποκτῶν
 Ἐν καιρῷ στενοχωρίας
 Μένει ἄνευ βοηθείας.

35.

Ἄν ἀλλήλοις βοηθῶμεν
 Ἐν ἡμέραις δυστυχίας
 Τοῦ κακοῦ θὰ αἰσθανθῶμεν
 Μικροτέρας τὰς πικρίας.

36.

Τῆς κολακείας τὸ ψευδές σὲ καθιστᾷ γελοῖον.
 Λοιπὸν αὐτὴν μὴ ἀγαπᾷς.
 Ἀλλ' ὅταν ἡ ἀλήθεια προτιβάλλῃ τὸν πλησίον,
 Καλῆτερον νὰ σιωπᾷς.

37.

Ἄν βραδύν' ἡ θεία δίκη
 Ἐπὶ τέλους ὅμως φθάνει,
 Καὶ καθεὶς ἡμῶν λαμβάνει
 Ὅτι πρέπει καὶ ἀνήκει.

38.

Ἄν τὰ δύνατα θελήσης
 Νὰ ἐπιχειρήσης
 Ἐξείς ὡς ἀντιμισθίαν
 Τὴν ἀποτυχίαν.

39.

Εἰς ἄνθρωπον πενόμενον
 Καὶ συνδρομῆς δεόμενον
 Δὸς καὶ χεῖρα βοηθείας,
 Ὅχι μόνον νουθεσίας.

40.

Εἰς πάθος μέγα καὶ πολὺ
 Οὐδέν τι πλέον ὠφελεῖ.
 Αὐτοῦ ἐστὶν ἡ νίκη.
 Ὁ ἄνθρωπος ὑπείκει.

41.

Ὅστις τὴν εὐεργεσίαν
 Συνοδεύει μὲ ζημίαν
 Ἄλλον κάλλιον ν' ἀφήσῃ
 Τὸ καλὸν νὰ ἐνεργήσῃ.

42.

Ὅχι μόνον τῶν μεγάλων
 Ἐπιζήτει τὴν φιλίαν,
 Ὅτι, φίλε, καὶ τῶν ἄλλων
 ἔχομεν πολλάκις χρείαν.

43.

Ὁ πρὸς μικρόν τι λυπηρόν
 Κραυγάζων καὶ μεμψιμοιρῶν,
 Σιώπα παραβάλλων
 Τὰ σὰ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων.

44.

Πτωχὴ ἄλλ' ἐλευθέρα
 Ζωὴ προκριτωτέρα
 Ἀνέτου καὶ πλουσίας
 Ἐν χώρᾳ τυραννίας.

45.

Φιλόπονος καὶ σπουδαστῆς
 Τῆς ἀφυΐας νικητῆς.
 Οὐδὲν δὲ φύσις ἀγαθὴ
 Ἀμελουμένη κατορβοῖ.

46.

Ἄν δὲν δαμάσῃς τῆς ψυχῆς
 Τὰς πρὸς κακίαν κλίσεις,
 Ἐλεεινὸς καὶ δυστυχής,
 ὦ παῖ, θὰ καταντήσῃς.

47.

Καλῆτερον βραχύβιος
 Ἄλλ' ἐνδοξος κ' ἐπιφανής,
 Ἦ ἄνθρωπος πολύβιος
 Ἄλλ' ἄσημος καὶ ἀφανής.

48.

Πόσοι, τὰ οἰκιακά των
 Ἀπειροὶ νὰ διοικήσουν,
 Θέλουν εἰς τὸν γείτονά των
 Νοῦν καὶ γινῶσιν νὰ πωλήσουν.

49.

Οἱ σοφοὶ καταγελῶσι
 Τοὺς μωροὺς ἐκείνους, ὅσοι
 ὦς εἰδήμονες λαλοῦσι
 Περὶ ὧν ἀγνοοῦσι.

100. ΜΙΚΡΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

α'.

Γράμματα ἓν, δύο, τρία,
 Σεβαστὴ γυνὴ ἐν Τροίᾳ.

β'.

Καθὼς εἶμαι, εἶμαι γράμμα.
 Ἄν μοῦ ἀφαιρέσῃς γράμμα
 Ἐγὼ μένω πάλιν γράμμα.

γ'.

Πόδας δὲν ἔχω
 Καὶ ὅμως τρέχω,
 Φεύγω, προβαίνω.
 Δὲν περιμένω.

δ'.

Θέλεις νὰ μὲ ἀπαρτίσης ;
 Δύο γράμματα λαμβάνεις.
 Ἐχε με διὰ νὰ ζήσης.
 Ἄν με χάσης θ' ἀποθάνης.

ε'.

Λόγου μέρος τ' ἀρχικόν μου
 Τ᾽ ἄλλο μέρος σώματος.
 Ἐνδοξος τὸ σύνολόν μου
 Ποιητῆς ἀόματος.

ς'.

Εἶμαι χώρα, ὅμως ποία
 Δέν τὸ λέγουν τὰ βιβλία.
 Ἄνευ κεφαλῆς ἂν μείνω
 Χρόνου μέρισμα θὰ γείνω.

ζ'.

Εἶμαι ψάρι μὲ κεφάλι
 Καὶ μ' εὐρίσκεις στὸ παζάρι.
 Ἄν μου κόψης τὸ κεφάλι
 Εἶμαι νῆσος, ὄχι ψάρι.

η'.

Πέντε γράμματ' ἂν ἀθροίσης,
 Τόσον μόνον ἐξαρκεῖ
 Ὅπως κράτος σχηματίσης
 Κείμενον ἐν Ἀφρικῇ.

θ'.

Εἶμαι κτῆνος, ἀλλὰ ποῖον;
 Περιττὸν νὰ τὸ εἰξεύρης.
 Ἄν μου κόψης τὸ κρανίον
 Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ μ' εὕρης.

ι'.

Νὰ γράψης θέλων, μὲ ζητεῖς
 Ὅπόταν χεῖ κατέχω,
 Νὰ φάγης θέλων, μὲ ζητεῖς
 Ὅπόταν χεῖ δὲν ἔχω.

ια'.

Τὸ σίγμα ἂν μ' ἀφήσης
 Καμμιά δὲν ἔχω λέρα.
 Ἐὰν μου τὸ στερήσης
 Ἀνήκω σὺ τὸν πατέρα.

16'.

Ἄπλοῦν ὑπάρχω εἰς τὸ φῶς,
 Εἰς τὸ σκότος δὲ διπλοῦν.
 Διπλοῦν μὲ βλέπει ὁ σοφός,
 Ἄλλ' ὁ ἀμαθὴς ἀπλοῦν.

17'.

Ἄν μ' εὕρῃς μὲ ῥῶ καὶ πέσῃς
 Ἴσως ν' ἄβγῃς ἡμπορέσῃς.
 Ὅμως δίχως ῥῶ ἂν μ' εὕρῃς
 Δὲν μοῦ φεύγεις. Νὰ τὸ ξεύρῃς.

18'.

Τὸ πρῶτον, ἄρθρον πληθυντικόν.
 Τὸ ἄλλο ἄρθρον, ἀλλ' ἐνικόν.
 Τὸ τρίτον, ἄνθος ἐξοχικόν.
 Τὸ ὅλον κτῆμα βασιλικόν.

19'.

Μὲ δύο μαῦρα (ἐν τουρκικόν
 Ἄλλο δὲ πάλιν ἐλληνικόν),
 Ἄν τὰ ἐνώσῃς, ἓνα γλυκόν
 Κατασκευάζεις μαλακτικόν.

ις'.

Εἶμαι γέννημα τῆς ρόκας.
 Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης
 Εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγίων
 Προσευχῶν θὰ μ' ἀπαντήσης.

ιζ'.

Τὸ πρῶτον εἶναι κεφαλή·
 Τὸ δεύτερόν του βίδα.
 Τὸ ὅλον εἰς τὴν θάλασσαν
 Νὰ περπατῇ τὸ εἶδα.

ιη'.

Τὸ πρῶτον εἶναι πρόθεσις·
 Τὸ ἄλλο ἀριθμητικόν.
 Τὸ ὅλον εἶναι θείαινα
 Μὲ στέφανον βασιλικόν.

ιθ'.

Τὸ πρῶτόν μου φωνάζει δά.
 Τὸ ἄλλο σὲ κρυώνει,
 Τὸ πάθος τῆς καρδίας σου
 Τὸ ὅλον φανερόνει.

κ'.

Μαρία, χωρίς τέλος·
Χωρίς ἀρχὴν ἐγώ,
Ἐν ὄνομα προκύπτει.
Εὐρέ το, Μαριγώ !.

κα'.

Τὸ πρῶτον εἶναι πρόθεσις,
Τὸ δευτερόν του ῥῆμα.
Τὸ ὅλον του ἐπίρρημα.
Δὲν τὸ εὐρίσκεις ; Κρῖμα !

κβ'.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτον·
Φυτὸν τὸ δευτερόν μου,
Ἀνίαν δὲν γνωρίζει
Ὁ ὦν τὸ σύνολόν μου.

κγ'.

Δίχως ῥῶ ἂν μ' ἀπαντήσης
Ὡς καλὸν θὰ μ' ἀγαπήσης.
Πλὴν μὲ ῥῶ ἂν μ' ἀπαντήσης
Ὡς κακὸν θὰ μὲ μισήσης.

κδ'.

«Γαῖδοῦρι» λέγομεν συχνά
 Ὅταν ὑβρίζωμεν τινά,
 Κ' ἐκεῖνος, ἐννοεῖται,
 Πολὺ δυσαρεστεῖται.
 Ἄλλ' εἶναι κ' ἓνας εἰς τὴν γῆ,
 Ποῦ λέγει καὶ ὁμολογεῖ,
 Πῶς τάχα εἶναι ὄνος,
 Ἐνῶ δὲν εἶναι ὄνος.

κε'.

Ἐν ἀρχῇ ἂν ἡμπορέσης
 Μίαν πρόθεσιν νὰ θέσης
 Καὶ κατόπιν νῆσον μίαν
 Τύραννός τις παλαιός,
 Τοῦ Κυψέλου ὁ υἱός,
 Θὰ προκύψῃ μ' εὐκολίαν.

κς'.

Τὸ πρῶτον εἶναι γράμμα οὐχὶ ἐκ τῶν συμφώνων.
 Τὸ δεύτερον χωρίζει καὶ διαιρεῖ τὸν χρόνον.
 Τὸ σύνολον δηλοῖ πτηνὸν
 Ἀρπακτικὸν καὶ ὀρεινόν.

κζ'.

Τὸ πρῶτον εἶναι ἀριθμός· τὸ δευτέρον μου λὰ καὶ ἦ.
 Τὸ ὅλον ὕψωμα κλεινὸν
 Οὐχὶ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν,
 Ἐξ οὗ στοαί, ἀγάλματα, μνημεῖα, κίονες, ναοί.

κη'.

Πρῶτον μέρος μου ὑπάρχει γράμμα ἐν τῶν τελευταίων.
 Ὅργανον τὸ δευτέρον μου μουσικὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων.
 Ἄν τὰ δύο μου ἐνώσης
 Δένδρου εἶδος θὰ μορφώσης.

κθ'.

Εἰς τὰ γράμματα, τὴν πρώτην συλλαβὴν μου θὰ ζήτησῃς,
 Τὴν ἀκόλουθόν μου λέξιν ζήτησον εἰς τὸ Αἰγαῖον.
 Ἐξ αὐτῶν θὰ σχηματίσῃς
 Ζῶον ἀχθοφόρον, πρᾶον, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ὠραίων.

λ'.

Σχεδὸν τὰ ζῶα ὅλα τὸ πρῶτόν μου ἀκολουθεῖ.
 Κατόπιν του δὲ μία δυὰς γραμμάτων ἂν τεθῇ
 Προκύπτει ὅψις νέα.
 Θεὰ τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ μία τῶν ἐννέα.

λα'.

Ἐπίρρημα δισύλλαβον τὸ πρῶτον ἤμισύ του.
Τὸ δεύτερον, φιλότοπος ἀρχαῖος ἐκ Μιλήτου.
Ὁ ὦν τὰ δύο ἐνταυτῷ εὐδαίμων θεωρεῖται·
Διὰ παντὸς ἀμάραντος καὶ ζῶν διατρεῖται.

λβ'.

Τὸ πρῶτον, φίλε, εἶται σύ· κάνεις δὲν ἀμφιβάλλει.
Τὸ δεύτερον, πυρίφλεκτον καπνὸν πολὺν ἐκβάλλει.
Τὸ ὅλον, δένδρον εἰς ἡμᾶς ἐλθὼν ἐξ ἄλλης χώρας,
Παρέχει φύλλα χρήσιμα καὶ ὀροστεράς ὀπώρας.

λγ'.

Εἰς τὴν μάχην ὅταν τρέχῃς
Πάντοτε μαζὶ σου μ' ἔχεις.
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς
Εἰς κακὸν θά καταντήσῃς.

λδ'.

Πηδᾶ τὸ πρῶτόν μου γοργόν·
Τὸ ἄλλο εἶναι λειόν.
Τὸ σύνολόν μου ὀδηγόν
Τὸ ἔχει κάθε πλοῖον.

λε'.

Τὸ πρῶτον εἶπε, κ' ἔκτοτε ἐκλείσθ' εἰς τὸ βιβλίον,
 Καὶ σήμερον ἀκούεται μόνον εἰς τὸ σχολεῖον.
 Τὸ δεύτερον εὐρίσκεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.
 Τὸ ὅλον ἐτοιμάζεται εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

λς'.

Εἰς τὰς πρώτας συλλαβάς μου (πέντε ἄθροισμα σοιχείων)
 Ὅπλον θ' ἀπαντήσης ζώων καὶ ἡμέρων καὶ ἀγρίων.
 Δύο δεύτεραι κατόπιν ἄνθος δίδουσιν ὥραϊον
 Εὐωδίαν ἀποπνέον.
 Ἐνωσον τὰ δύο τῶρα
 Καὶ στρογγύλη θὰ προκύψῃ δένδρου εὐχυμος ὁπώρα.

λζ'.

Ἥμην τέκνον βασιλέως
 Κατὰ πάντ' ἀγαπητόν,
 Ἀγαλλίαμα καὶ κλέος
 Τῶν ἐν Τροίᾳ μαχητῶν.
 Ἄν στοιχεῖα δύο μόνον
 Λάβω ἐπὶ κεφαλῇς
 Ὅ ἐκ γένους ἡγεμόνων
 Ὅρνις γίνομ' εὐτελής.

λη'.

Κατὰ στίχον τεθειμένοι
 Εἰς τὸν νόμον εὐπειθεῖς
 Ὅτι πρὸς ἡμᾶς προβαίνει
 Τὸ συντρίβομεν εὐθύς.
 Ἐξ ἀρχῆς μικρὰ οἰκία
 Μᾶς ἐγκλείει ζοφερά,
 Ὅπου εἰσχωρεῖ σπανία
 Τοῦ ἡλίου ἡ χαρά.
 Ναί, πολλάκις τῆς εἰρκτῆς μας
 Χάσκ' ἡ πύλη ἀνοικτῇ,
 Πλὴν τὴν θέσιν του κάνεῖς μας
 Οὐδ' ὀλίγον παραιτεῖ.
 Μέσα πάντοτε, καὶ μόνον
 Χεῖρ βαρεῖα καὶ κακὴ,
 Ὅταν προξενοῦμεν πόνον,
 Μᾶς ἐκβάλλει ἀπ' ἐκεῖ.

λθ'.

Τῶν αἰνιγμάτων λύται,
 Εἰπῆτέ μοι, γινώσκετε
 Πῶς ἄρ' ἄγε καλεῖται
 Ἡ λέξις ἡ ὁποία,
 Ἐξ ἔχουσα στοιχεῖα,
 Μὲ τρία ἀναγινώσκεται;

μ'.

Δύο φίλοι σύντροφοί σου,
 Ἀδιάκοπα μαζὶ ἡ σου,
 Διὰ σέ μὲ προθυμίαν
 Κάμνουν πᾶσαν ἐργασίαν.
 Ὅμως δὲν θὰ κάτορθώσης
 Τὸ ἐλάχιστον νὰ δώσης
 Ἄν αἱ φίλοι σου ἐκείναι
 Σύμφωνοι μὲ σέ δὲν ᾔναι.

μα'.

Εἶναι κάτασπρον σπιτάκι
 Εὐμορφον ἀληθινά.
 Ἀλλ' οὐδὲ παραθυράκι
 Οὔτε θύρα πουθενά.
 Μέσα κάποιος κλεισμένος
 Βρίσκεται στὴ φυλακὴ,
 Τί νὰ κάμῃ ὁ καϋμένος;
 Πῶς νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ;
 Τί νὰ κάμῃ; αὐτὸς γνωρίζει.
 Τίκι, τίκι ἀρχινᾷ,
 Τοῖχον ἀρκετὸν κρημνίζει.
 Δρόμον κάμνει καὶ περνᾷ.

101. ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ ΔΙ' ΑΝΑΜΝΗΣΤΗΡΙΟΝ

(Album)

1.

Ἄν ν' ἀκούσῃ εὐδοκίῃ
 Τῆς ψυχῆς μου τὴν φωνήν
 Σοὶ ὁ Πλάστῃς θὰ χαρίσῃ
 Τὴν χαρὰν παντοτινὴν.

2.

Πνοὴ φθορᾶς μαραίνει
 Τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα,
 Ἄλλ' ἄφθαρτος ἐμμένει
 Ἡ ἀληθὲς φιλία.

3.

Ζῆθι, φίλη μου φιλάττη,
 Ἐν χαρᾷ κ' εὐδαιμονία.
 Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φιλάττῃ
 Καὶ ἡ ἄχραντος Μαρία.

4.

Τύχη ἄστατος προσφέρει
 Καὶ παιδρὰ καὶ λυπηρά.
 Τὴν χαρὰν ἢ λύπη φέρει
 Καὶ τὴν λύπην ἢ χαρά.

5.

Τί τὸ πνεῦμά μου ταραττει ;
 Μὴ γελαῖς, ἀγαπητή.
 Νά σοι γράψω θέλω κάτι,
 Ὅμως δὲν εὐρίσκω τί.

6.

Μοὶ ἀρέσκ' ἡ συντομία·
 Δύο λέξεις θὰ εἰπῶ.
 «Σὲ» λέγεται ἡ μία·
 Ἡ ἄλλη «ἀγαπῶ».

7.

Ἐν τρικυμῷ καὶ ταραχῇ
 Μὴ ἀπελπίζου, μὴ δυσφορῇς.
 Λιμὴν γαλήνης ἢ προσευχή.
 Δέου, προσεύχου καὶ θὰ χαρῇς.

8.

Ἔστω σοῦ μακράν, φιλτάτη,
Ὅ,τι θλίβει καὶ ταραττει.
Ἐπὶ γῆς εὐδαιμονία
Ἦ ἀτάραχος καρδία.

9.

Ποταμοὺς καὶ ἂν περάσω
Καὶ θαλάσσας καὶ βουνά,
Σὲ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω.
Θ' ἀγαπῶ παντοτινά.

10.

Σ' ἐνθυμοῦμαι· μὴ φοβῆσαι.
Ἦσο φίλος μου καὶ εἶσαι,
Καὶ θὰ ᾔσται διὰ βίου
Φίλος φίλου ἐγκαρδίου.

11.

Δύει τ' ἄστρον τῆς ἡμέρας·
Φθάν' ἡ ὥρα τῆς ἐσπέρας
Καὶ σκοτίζεται ἡ γῆ,
Πλὴν μὲ λάμψιν νέαν ἄλλην
Μετ' ὀλίγον φθάνει πάλιν
Ἦ ροδόχρυσος αὐγή.

12.

Εἰς τὴν τραχεῖαν ὁδὸν τοῦ βίου,
 Εἰς τὴν κοιλάδα τόσον παθῶν,
 Εἶδε τὴν χεῖρα τοῦ Αἰωνίου
 Σκέπην νὰ ἔχῃ καὶ βοηθόν.

13.

Πτερωτὸς ὁ χρόνος βαίνων
 Λήθης πέπλον ἐξαπλόνει.
 Σὺ, μακρὰν τοῦ πέπλου μένων,
 Μή με, φίλε μου, λησμόνει.

14.

Νὰ γράψω θέλεις ; ὦ δυστυχία !
 Μοὶ λείπει χάρις ποιητική.
 Πρὸς τί πλὴν ὕψος καὶ φαντασία ;
 Τὸ ὄνομά μου δὲν σοὶ ἀρκεῖ ;

15.

Νέφος ὁδύνης, φίλη καλή,
 Τὸν οὐρανόν σου νὰ μὴ θολῶσῃ,
 Εἶθε ἀκόμη ἐπὶ πολὺ
 Ἐαρος ἄνθη νὰ σὲ κοσμῶσι,
 Καὶ σοῦ ὁ Πλάστης ὁ ἀγαθός
 Νὰ ᾔναι φύλαξ καὶ βοηθός.

16.

Ἐν τέρψει κ' εὐφροσύνη,

Ἐν θλίψει καὶ ὀδύνη

Μή, φίλε, λησμονῆς

Τὸν πλήρη εὐσπλαγχνίας

Καὶ δόξης καὶ σοφίας,

Τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

17.

Εἶθε ὅλην ν' ἀποκτήσης

Ἐπὶ γῆς τὴν εὐτυχίαν,

Καὶ ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσης

Πόνον, θλίψιν καὶ πικρίαν·

Καὶ νὰ θάλλῃς ἀνθηρὰ

Ὡς τὸ ρόδον τοῦ Μαΐου,

Καὶ νὰ ῥῆται διὰ βίου

Τῶν γονέων σου χαρὰ.

18.

Ἐξω μῖσος καὶ κακία,

Δηλητήρια καρδίας.

Ἡ ἀγάπη, ἡ φιλία

Εἶναι πύργος εὐτυχίας.

19.

Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ

Ἐκ Θεοῦ πατὴρς πηγάζει,

Ὅν ἐν πίστει ἀληθεῖ

Πᾶσα γλῶσσα ἐκθειάζει.

20.

Ὅποταν χρυσαυγῆς

Ἡ λάμψις τῆς αὐγῆς

Τοὺς λόφους σαπφειρόνῃ,

Μή, φίλε, μὲ λησμόνει.

Ὅποταν ἰλαρὰ

τῆς λίμνης τὰ νερά

Σελήνῃ ἀργυρόνῃ,

Μή, φίλε, μὲ λησμόνει.

Ὅποταν ἀνθηρὸς

Τοῦ ἔαρος καιρὸς

Τὴν γῆν μὲ χλόην στρώνῃ,

Μή, φίλε, μὲ λησμόνει.

Ὅποταν λευκαυγῆς

Χιῶν ἐπὶ τῆς γῆς

Λευκὴν σινδόν' ἀπλόνῃ,

Μή, φίλε, μὲ λησμόνει.

ВВЕДЕНИЕ

ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

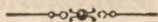
ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

ОБЪЕКТЫ И ПРЕДМЕТЫ

162. Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (*)

Εἶναι νύξ· πυκνή σκοτία τὸ Βυζάντιον καλύπτει.
Εἰς νεφέλας ἡ σελήνη τὴν λευκὴν μορφήν της κρύπτει.
Τῶν κυνῶν τῶν ἐνσκηνούντων εἰς τὰς ἀγυῖας τὸ πλῆθος
Ἰλακτεῖ, δεινὰ σημαῖνον, γοερῶς καὶ ἀσυνήθως.

Εἰς ὁμίχλην ἡ ἀγία
Συγκαλύπτεται Σοφία,
Καὶ μετὰ φωνῶν βαρβάρων

Ἄτακτοι σωροὶ προβαίνουν περιπόλων Γενιτσάρων.

Εἶναι νύξ καὶ ὥρα πένθους· ὁ Σωτὴρ παντὸς τοῦ κόσμου
Καθαρᾶς ἐντὸς σινδόνος ἀπετέθη καὶ εὐόσμου.
Καθελὼν ἀπὸ τοῦ ξύλου εἰς καινὸν αὐτὸν μνημεῖον
Ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας μετὰ μύρων θάπτει θεῖων.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Κυρίου

Ἄθικτα τοῦ Πραιτωρίου

Τῆς σφραγίδος τὰ σημεῖα,

Καὶ παρὰφρουρεῖ τὸν ζῶντα ὡς νεκρὸν ἡ κουστωδία.

(*) Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, δημοσιευθέντος
τῷ 1871.

Ἐκ τοῦ τάφου πρὸς τὰ ὕψη ὁ Θεάναξ μετ' ὀλίγον
 Μετὰ δόξης ἐπ' αὐλῶν ἐγεροθήσεται πτερυγίων.
 Οἱ πιστοὶ «Χριστὸς ἀνέστη» ἀνακράζοντες συμφώνως,
 Ἀνυμνήσουσι τὸν ὄντα εἰς αἰῶνας ἀπ' αἰῶνος·

Εὐλογήσουσι τὴν θείαν
 Δύναμιν καὶ πανσοφίαν,
 Κ' ἐννοήσει ὁ Ἑβραῖος,
 Ὅτ' εἰς θάνατον ἐδόθη ὁ ἀθάνατος ματαίως.

Ἄλλοτε χαρὰ ὅποια τῶν χριστιανῶν μεγάλη!
 Ἐξ ἀλαλαγμῶν ἡ φύσις καὶ ἁσμάτων ἀντελάλει.
 Ἄλλ' ὁ ἄπιστος, τὸ τέκνον προπατόρων μαιφόνων,
 Ὁ κατέχων παρανόμως τῶν Βυζαντινῶν τὸν θρόνον,
 Ὅ τὰ ὠτά του εὐφραίνων
 Εἰς κλαυθμοὺς ἀδικουμένων,
 Τὴν χαρὰν τῶν ὑπηκόων
 Ἐσπευσε νὰ τρέψῃ πάλιν εἰς πικρίαν καὶ εἰς γόον.

Περὶ τὸ πατριαρχεῖον πᾶσα φύσις νεκρωμένη,
 Καὶ λυχνία πᾶσα εἶναι πρὸ πολλοῦ ἀπεσβεσμένη.
 Μόνον φῶς, ἐντὸς ἡσύχου, παραμέρου δωματίου,
 Φῶς μικρὸν καὶ τρέμον λάμπει πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου,
 Καὶ σεβάσμιός τις γέρων
 Προσευχὰς θερμὰς προτρέων
 Ἰσταται πρὸ τῶν εἰκόνων,
 Ἐπὶ χρυσοφύλλου βίβλου νοῦν καὶ βλέμμα προσηλώνων·

Ἄγρυπνος ὁ πατριάρχης καὶ περίλυπος καὶ κλαίων,
 Ὡς ὁ θνήσκων κύκνος, ὕμνον ἀναμέλπει τελευταῖον.
 Καὶ αὐτὸς πληγὴν θανάτου φρικαλέαν περιμένων
 Τὸν Θεὸν ἐπικαλεῖται ὑπὲρ τῶν θανατουμένων·
 Τὸν Θεὸν ἐκείνον, ὅστις
 Εὖσπλαγχνος καὶ λαοσώστης
 Διὰ χάριτος ἀγίας
 Τὴν δεινὴν νὰ θραύσῃ σπάθην δύναται τῆς ἀπωλείας.

Πόσα σφάγια καὶ πόσα καθημάτωσαν τοὺς δρόμους !
 Οἱ ἀρχιερεῖς συνοίκους ἔλαβον ληστὰς ἀνόμους.
 Τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου ὁ ναὸς κατηδαφίσθη·
 Ἐκ τοῦ ἱεροῦ κυπέλλου ὁ κακοῦργος ἐμεθύσθη.
 Κεφαλὴν εἰς Τοῦρκος σείει
 Βασανίζονται μυρίοι,
 Καὶ καράτομον τὸ πτώμα
 Τοῦ Μουρούζη Κωνσταντίνου κεῖται ἄταφον ἀκόμα.

Ἐφθασεν ἰδοὺ ἡ ὥρα· ὁ πρεσβύτερος καταβαίνει·
 Τοῦ ναοῦ ἐντὸς ἡ ποίμνη τὸν ποιμένα περιμένει.
 Ἐνδον Πάσχα, Πάσχα μέγα, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία,
 Καὶ ἀγάπης περιπτύξεις, καὶ πανήγυρις ἀγία,
 Καὶ φιλήματα εἰρήνης
 Καὶ χαρὰς καὶ εὐφροσύνης,
 Ἄλλ' ἐκτὸς στρατὸς σταθμεύει,
 Καὶ τῶν πανηγυριζόντων βῆμα πᾶν κατασκοπεύει.

Τὸν λαὸν ὁ ἱεράρχης εὐλογήσας ἀτολύει·
 Ἡ φωνή του, ὡς πενθοῦσα, λυπηρὸν τι προμηνύει.
 Ἀνεχώρησαν σιγῶντες οἱ πιστοὶ κ' ἐν ἄθυμιά.
 Σκυθρωπότης εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τοὺς δρόμους ἐρημία.
 Ἀλλαχοῦ ἀντήχουν θρῆνοι
 Καὶ κλαυθμὸς κλαυθμὸν ἐκίνει,
 Μόνον γέλως ἀντὶ θρήνων
 Εἰς τὰ σώματα τῶν Τούρκων, τῶν Ἑβραίων, τῶν Λατίνων.

Ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ Πάσχα ἐπὶ τῆς τραπέζης κεῖται·
 Εἰς τὴν τράπεζαν ὁ νῆστις πατριάρχης προσκαλεῖται,
 Ὅτε χεῖρες κακοβούλων, ὅτε χεῖρες παρανόμων
 Σύρουσι τὸν ἱεράρχην ὡς κακοῦργον εἰς τὸν δρόμον·
 Καὶ ἄθύμως ἐρχομένη
 Ταῦτοχρόνως ἀναβαίνει
 Σύνοδος ἀρχιερέων
 Νὰ ἐκλέξῃ ἀντ' ἐκείνου ποιμενάρχην ἄλλον νέον.

Βήματα προβὰς ὀλίγα ἐγονάτιτεν ὁ γέρον·
 Ὅσπερ πρὸς καρατομίαν κεφαλὴν λευκὴν προσφέρειν.
 Ἀλλ' ὁ δῆμιος, λακτίσας τὸ σεπτὸν ἐκείνου σῶμα,
 «Βάδιζε, τῷ εἶπε, γέρον· δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμα.»
 Καὶ ἀνώρθωσεν ἐκείνον
 Χεῖρα στιβαρὰν προτείνων,
 Κ' ἐπορεύοντο καὶ πάλιν
 Πρέπουσαν ἀναζητοῦντες μαρτυρίου θέσιν ἄλλην.

Ἦρξαντο καλλιφωνοῦται συμφωνίας ἀσυγκρίτου
 Πρὸς τὸν γλυκυλάλον τόνον τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς βαρβίτου.

Τὰς ἐμμούσους μελωδίας ἡ Μαντῶ ἀκροασθεῖσα
 Αἰρνιδίως ἀνηγέρθη πρὸς τὴν μουσικὴν στραφεῖσα.
 Καὶ τὰς καλλιφόνους Μούσας βλέπουσα ἐνώπιόν της
 Κατεπλάγη ἐκ τῆς θέας, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της
 Κατεθάμβωσεν ἡ λάμψις τῶν παρθένων, ἡ ὁποία
 Ἰλαρὰ περὶ ἐκείνας ἐσελάγει θεσπεσία.

Τέλος παύσασαι τὸ ἄσμα αἱ θεαὶ τοῦ Ἑλικῶνος
 Καὶ βαδίζουσαι ἡσύχως, ἐπλησίασαν συγχρόνως,
 Καὶ φωνῇ προσημιλοῦσαι τῇς βαρβίτου γλυκυτέρᾳ,
 Ταῦτα πρὸς τοῦ Τειρεσίου ἔλεξαν τὴν θυγατέρα,
 Ὅτις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πάλιν ἔπεσε πλαγία,
 Καὶ τὰ βλέμματα νὰ στρέψῃ πρὸς ἐκείνας ἐδειλία.

«Θύγατερ τοῦ Τειρεσίου, τοῖς θεοῖς προσφιλεστάτη,
 »Δύσφορος ὁ πόνος, ὅστις τὴν καρδίαν σου σπαράττει.
 »Ἀλλ' ἡσύχασον, ἀρκούντως ἔρρευσαν τὰ δάκρυά σου.
 »Οἱ θεοὶ σὲ συλλυποῦνται συμπαθεῖς εἰς τὰ δεινὰ σου,
 »Καὶ προθύμως ἐξ Ὀλύμπου σοὶ προσφέρουσιν ἐκεῖνοι
 »Ὅ,τι δύναται τὸ πάθος τῆς ψυχῆς σου νὰ πράυνῃ».

«Δέξαι, εἶπεν ἡ Εὐτέρπη, τὸν γλυκύφωνον αὐλὸν μου
 »Καὶ τὴν λύραν ὅπου τύπος ἐνυπάρχει τῶν χειρῶν μου.
 »Παρ' ἐμοῦ τὴν χάριν ἔξεις νὰ λυρίζῃς καὶ νὰ ψάλλῃς,
 »Κ' εἰς τῆς μουσικῆς τὴν τέχνην ἅπαντας νὰ ὑπερβάλλῃς.
 »Ἡ γλυκύτης τῶν ᾠσμάτων, ἡ τῆς λύρας ἁρμονία
 »Ἐστῶσάν σοι, φίλη κόρη, τῶν δεινῶν παρχμυθία».

«Ὁ Ὀρφεύς, τὴν λύραν κρούων, διὰ τῶν ἐμμούσων τόνων
 »Ἐξημέρωσε τὰ ἦθη τῷ Θρακῶν τῶν αὐτοχθόνων.
 »Κ' ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ Αἴμου ἔ τῆς σκιερᾶς Ῥοδόπης
 »Ἐφημίσθη δι' ἀπάσης τῆς Ἀσίας, τῆς Εὐρώπης.
 »Τοῦ Ὀρφέως μιμουμένη τὰς ἐν γῇ εὐεργεσίας
 »Ψάλλουσα καὶ σὺ τὰς χώρας ἐξημέρου τὰς ἀγρίας».

Μετ' ἐκείνην ἡ παρθένος Οὐρανία προσελθοῦσα,
 Κ' ἐργαλεῖα εἰς τὰς χεῖρας ἀστρονομικὰ κρατοῦσα,
 Λόγους ἔλεξε τοιούτους· «Δι' αὐτῶν τῶν ἐργαλείων
 »Διακρίνουσα πᾶν σῶμα εὐκρινῶς τῶν οὐρανίων,
 »Καὶ ὀρῶσα τῶν ἀστέρων τὰς φορὰς καὶ τὰς κινήσεις,
 »Τὰς ἐκείνων ἀποστάσεις δύνασαι νὰ ἐκμετρήσῃς».

«Παρ' ἐμοῦ, Μαντώ, τοιαύτην ἐπιστήμην δεξαμένη
 »Τοὺς ἐν ἀμαθείᾳ ὄντας δίδασκε πορευομένη.

» Καὶ προλέγουσ' ἁλανάξως τὸν καιρὸν τῆς παλιρραίας,
 » Τὰς ἐκλείψεις τῶν ἀστέρων καὶ τῆς γῆς τὰς ξηρασίας,
 » Μαθητὰς φημιζομένη τοὺς ἐμπειροτάτους ἔξεις,
 » Εὐλαβῶς ἀκροωμένους τὰς σοφάς σου διαλέξεις».

Εἶτα δ' ἡ Κλειώ προσῆλθεν, ἡ θεὰ τῆς ἱστορίας,
 Δέλτων δέσμας καὶ μεμβράνας, ἐκτυλίττουσα παντοίας.
 Εἶπε δέ· «Τοὺς χάρτας τούτους δέξαι, κόρη τεθλιμμένη·
 » Ἡ τοῦ κόσμου ἱστορία εἶν' ἐνταῦθα γεγραμμένη.
 » Ἄν δεχθῇς τὴν προσφορὰν μου καὶ μοῦ εἰσακούσῃς, πάντα
 » Ἔσονται σου ἐγνωσμένα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς συμβάντα».

«Σὺ δὲ πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν προγενομένων χρόνων
 » Καταγράφουσα τὰς πράξεις τὰς ἐνδόξους τῶν συγχρόνων
 » Τέρψεις ἐνδομύχους ἔξεις, ὅτι ἐφιλοτιμήθης
 » Πράξεις μνήμης ἐπαξίους ν' ἀποσπάσῃς ἐκ τῆς λήθης,
 » Καὶ οἱ φίλοι τῆς παιδείας, εὐλογοῦντες τὸ νομά σου,
 » Θέλουσιν ἀναγινώσκει εὐγνωμόνως τὰς γραφάς σου».

Ἡ δὲ Θάλεια κατόπιν, ἡ θεὰ τῆς κωμωδίας,
 Πρὸς τὴν κόρην λόγους εἶπε καὶ αὐτὴ παραμυθίας·
 «Θύγατερ πεφιλημένη, τὴν γελῶσαν προσωπίδα,
 » Καὶ τὸν χάρτην δέξαι τοῦτον, καὶ τὴν ἀργυρᾶν γραφίδα,
 » Καὶ τοσαύτας θεωροῦσα τῶν βροτῶν ἀδυναμίας
 » Ἀρχισον καταγελῶσα νὰ συγγράφῃς κωμωδίας».

«Ὅστις τὰς ψεκτέας πράξεις κωμωδεῖ καὶ θεατρίζει,
 »Τὰ πραττόμενα ἐλέγχων, τοὺς ἀνθρώπους σωφρονίζει.
 »Παρ' ἐμοῦ καὶ σὺ τοιαύτην χάριν πρόθυμος λαβοῦσα,
 »Καὶ τὰς θλίψεις δι' ἐκείνης καὶ τὸν πόνον λησμονοῦσα,
 »Ἐξεῖς ἄπειρον τὸ κλέος, κωμωδοῦς' ἂν ἐμπορέτης
 »Τὰς κακὰς νὰ διορθώτης τῶν ἀν' ῥήπων διαθέσεις».

Ἡ Πολύμνια κατόπιν κ' αἱ μελίπνοιοι παρθένοι
 Καλλιόπη, Τερψιχόρη, Ἐρχτὼ καὶ Μελπομένη,
 Ῥητορεύουσα ἐκάστη μετὰ πάσης εὐγλωττίας
 Λόγους πρὸς τὴν τεθλιμμένην ἔλεξαν παραμυθίας.
 Ἄλλ' ἡ κόρη, τὰς προτάσεις τῶν Μουσῶν ἀποβαλοῦσα,
 Ὡς καὶ πρῶτον ἠνῆτο καὶ παρέμενε θρηνοῦσα.

104 ΤΟ ΣΟΥΛΙ (*)

Τέλος ἔφθασεν ἡ ὥρα ἡ πολύδακρυς ἐκείνη.
 Ἀβοήθητοι καὶ πᾶσαν ἀπολέσαντες ἐλπίδα
 Ἐκλαιον οἱ μετανάσται τὴν πολύκλαυστον πατρίδα.
 Διςδίδοντο τῶν παιδῶν καὶ τῶν γυναικῶν οἱ θρῆνοι,
 Καὶ οὐδέποτε ἡμέρα
 Εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφάνη δι' αὐτοὺς θλιβερωτέρα.

(*) Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Σουλίου, δημοσιευθέντος τῷ 1888.

Ἄνεχώρησαν· σκοτία ἐπεχύθ' εἰς τὰ βουνά των.
 Ἱερεῖς, σταυρὸν κρατοῦντες προηγοῦντο τεθλιμμένοι.
 Παίδων καὶ γραιῶν ἡ Χάϊδω εἰς τὸ μέσον ὠπλισμένη
 Τῶν πενθούντων ἦτο θάρρος καὶ κρηπίς τῶν ἀδυνάτων,
 Καὶ μακρὰν ἀποχωροῦντες
 Ἔστρεφον ὀπίσω βλέμμα, πρὸς τὸ Σοῦλι θεωροῦντες.

Ἐρημον τὸ Σοῦλι· πάντες ἀνεχώρησαν, πλὴν μόνον
 Ὁ σεπτὸς ἐν τῷ φρουρίῳ Σαμουήλ εἰτέτι μένει·
 Καὶ περὶ αὐτὸν ὀλίγοι μαχηταὶ συνηθροισμένοι
 Ὡμοσαν εἰς τὸν πατέρα τὸν ὑπάρχοντ' ἀπ' αἰώνων
 Ἄπαντες νὰ τελευτήσουν,
 Πλὴν μηδέποτε τὴν χώραν τῆς γεννήσεως ν' ἀφήσουν.

Δις ἀνέτειλεν ὁ Φοῖβος καὶ αὐτοὶ ἀκόμ' ἀντεῖχον
 Κατὰ ῥεύματος βαρβάρων συνεχῶς ἐπερχομένου.
 Ὅπισθεν ἀρχαίου τείχους βαθμηδὸν κρημνιζομένου
 Εἰς τοὺς ἐφορμῶντας θρῆνον ἔφθοράν πολλὴν παρεῖχον,
 Ἄφοβοι πρὸ τοῦ ἀπίστου
 Τόλμης θαύματα ποιοῦντες καὶ ἡρωΐσμοῦ μεγίστου.

Τέλος ὥρμησαν οἱ ἄλλοι καὶ λαμπροῦ τυχόντες τέλους
 Ἄπαντες ὑπὸ τὰ ὅπλα ἔπεσον τῶν πολεμίων.

Ὁ δὲ Σαμουήλ, ἐν μέσῳ διαμείνας ἐρειπίων,
 Ἔβλεπε προσιπταμένου οὐρανόθεν τοὺς ἀγγέλους,
 Καὶ μεθ' ἡδονῆς ἀφάτου
 Περιέμενε τὴν ὥραν τοῦ ἐγγίζοντος Θανάτου.

Ἐπλησίαζε τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν ἐν ἀταξίᾳ.
 Τοὺς συνωθουμένους σάλπιγξ εἰς τὰ πρόσω προσεκάλει.
 Ἐφθασαν. Εἰς τὴν πυρίτιν πῦρ ὁ Σαμουήλ ἐμβάλλει.
 Τρομερὸς ἠκούσθη κρότος· φλόξ ὑψώθη τεραστία,
 Καὶ σφοδρῶς ἡ γῆ ἐσεισθη,
 Καὶ μετὰ τῶν ἐναντίων ὁ γενναῖος ἠφάνισθη.

105. Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ (*)

Ἐν θέσει ἐρήμῳ ὑψοῦται ξυλίνη
 Μακρὰν τοῦ χωρίου οἰκία μικρά.
 Τὴν νύκτα πενθοῦσα φωτίζει σελήνη·
 Καὶ πέριξ ἡ φύσις κοιμᾶται νεκρά.
 Καὶ ὅστις τὸν δρόμον πλανώμενος χάσῃ
 Καὶ πρόσθεν τοῦ οἴκου ἐκείνου περάσῃ,
 Τὸ βλέμμ' ἀποστρέφει, προβαίνει καὶ σύννους
 Ποιεῖ τὸν σταυρόν του καὶ φεύγει ταχύς.

(*) Ἀπίσπασμα ἐκ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Δημίου δημοσιευθέντος τῷ 1879.

Στενάγματ' ἀκούων βαθέα καὶ θοήνου;
 Αἰσθάνεται τρόμον καὶ φρίκην ψυχῆς.

Ἀλλὰ διὰ τί, θεατῆς φαντασμάτων,
 Οὐδεις, θέλει στέγην νὰ πύξῃ ἐκεῖ;
 Ὁ οἶκος αὐτοῦ εἶναι οἶκος αἰμάτων.
 Ὁ δῆμιος Μάρκος αὐτοῦ κατοικεῖ.
 Μακρὸν ἔχων γένυ καὶ ὄψιν ἀγρίαν
 Σκληρὰν εἰς τὰ στήθ' ὑποκρύπτει καρδίαν.
 Τοὺς ὄνυχας ἔχων εἰς αἶμα βαμμένους
 Κ' εἰς πρᾶξιν ἐτοιμὴν τὴν χεῖρ' ἀπηνῆ,
 Τὴν νύκτα εἰς ὕπνον βαθύν, σφαζομένους
 Φαντάζεται κ' αἴφνης τὴν χεῖρα κινεῖ.

Ὁ νέος Μαρτῖνος, υἱὸς τοῦ δημίου,
 Ὀρχίος κ' εἰς ὄραν ἐτῶν ἀνθηρὰν,
 Ἐκεῖ πρῶτον εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
 Ζῶν ἄγνωστον βίον τῆς τύρβης μακράν.
 Εἰς ἄμουσον μένων ἀγλὺν ἀμαθείας
 Διέτρεφε κλίσσει ἀγροίκου καρδίας.
 Ὡς δένδρον ὑψοῦτο δρυμῶνων ἀγρίων
 Οὐδὲν περὶ ἄλλων ἀκούσας θνητῶν,
 Ἦ ὅτι βαρὺς τοῦ πατρὸς ὁ βραχίων
 Πολλάκις ἐκκόπτει τὰς κάρας αὐτῶν.

Βαρύγδουπος ἤχος χαλκίνων κωδώνων
Εἰς οἶκον Θεοῦ τοὺς πιστοὺς προσκαλεῖ.
Μακρόθεν τὸν θεῖον ἀκούοντες τόνον
Πρὸς δόξαν τοῦ Πλάστου προβαίνουν πολλοί.
Λαμπρᾶς ἐορτῆς ἐπανῆλθεν ἡμέρα.
Θεῆςτος πλήττει ψαλμός τὸν ἀέρα.
Θυμίαμ' ἀγνὸν εὐπροσδέκτου θυσίας
'Οσμῆς θεσπεσίας πληροὶ τὸν ναόν,
Κ' ἐξ ὕψους ἐν μέσῳ ἀγγέλων χορείας
'Αόρατος χεὶρ εὐλογεῖ τὸν λαόν.

Μετὰ τοῦ λαοῦ καὶ ὁ νέος Μαρτῖνος,
Νεόρραπτον φέρων στολὴν ἐορτῆς,
Εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰσῆλθε κ' ἐκεῖνος,
Μετέχων ἀγίας, παιδρᾶς τελετῆς.
'Ακούων τῶν ἤχων τερπνὴν ἀρμονίαν
'Ἡσθάνθ' ἡδονὴν εἰς τὰ στέρνα γλυκεῖαν.
Τὸ γόνυ, τοῦ Πλάστου ἐνώπιον κλίνων
Πρόφερε μέρη θερμῆς προσευχῆς.
Στενάζων ἐκ βάθους καὶ δάκρυα χύνων
'Εμήνυνεν αἴσθημ' ἀλγούσης ψυχῆς.

106. Η ΜΗΤΗΡ (*)

Ἀσέληνος, ζορώδης νύξ ! στενάζουν τὰ στοιχεῖα.
 Ὁ πλημμυρήσας ποταμὸς ἀφρίζων ἀναβράζει.
 Τὴν γῆν νὰ κρύψῃ ἄπασαν τὸ ὕδωρ πλησιάζει.
 ὦ ! θέαμα τρομακτικόν ! ὦ ! ἐποψὶς ἀγρία !

Τὰ θέμεθλα σαλεύονται· οἰκίαι καταπίπτουν.
 Οὐδεὶς φραγμὸς ἀνθίσταται εἰς ῥεῦμα καταβαῖνον.
 Κραυγαὶ φευγόντων ἀντηχοῦν καὶ θρῆνοι πνιγομένων,
 Καὶ ζῶα, δένδρα καὶ νεκροὶ τὰ ὕδατα καλύπτουν.

Πλὴν μόνη ἀδιάφορος οὐτ' ὤτα, οὐτ' αἰσθήσεις
 Ἡ μήτηρ ἔχει· ἀπαθὴς δὲν φεύγει, δὲν κινεῖται.
 Οὐαί ! τὸ τέκνον τῆς νεκρὸν ἐνώπιον τῆς κεῖται,
 Καὶ πέριξ τῆς γῆ ἔρημος ἡ θορυβοῦσα φύσις.

Τὸ ῥεῦμα' αὐξάνει, καὶ κραυγαὶ πληροῦσι τὸν ἀέρα,
 Ἄλλ' οἱ κλαυθμοὶ δὲν παύουσι καὶ θρῆνοι τῆς ἀθλίας.
 Τῆς πολυχρότου ταραχῆς, τῆς λύσσης τῆς ἀγρίας
 Ἡ ταραχὴ τοῦ στήθους τῆς πολὺ ἀγριωτέρα.

(*) Ἐκ τῶν Ἑλεγείων δημοσιευθέντων τῷ 1884.

Ὦς φεύγοντα φαντάσματα διώκει ὁ βορέας
 Γιγαντιαῖα τμήματα διαφανῶν κρυστάλλων.
 Τὸ ὕδωρ, πᾶν ἐμπόδιον, πᾶν χῶμα ὑπερβάλλον,
 Ὑψοῦται, εἰς τὴν κλαίουσαν νὰ δώσῃ θλίψεις νέας.

Πλὴν τολμηρὸν πλοιάριον προβαίνει νὰ τὴν σώσῃ.
 Βραχίων ὁδηγεῖ αὐτὸ ἀόρατος καὶ θεῖος.
 «Λαβὲ ὅ,τι πολύτιμον» ἠκούσθη αἰφνιδίως,
 «Καὶ σπεῦσον πρὶν τὰ ὕδατα εἰσέτι ἀναβῶσι».

Εἰς τὴν φωνὴν ἀνέκυψεν ἐκείνη ἐκ χιλίων
 Καρδιοσπθόρων σκέψεων καὶ στοχασμῶν βαθέων.
 Τὸ βλέμμα περιέστρεψε. Τὸ πᾶν ἐμπρός της νέον·
 Ἡ μοῖρα καταστρεπτική· ὁ θάνατος πλησίον !

Ἀδῆμονοῦτ' ἀπανταχοῦ ζητεῖ τοὺς θησαυροὺς της,
 Πλὴν δὲν εὐρίσκει ἄργυρον, ἀδάμαντας, χρυσίον.
 Ἡ ὄρασίς της ἀσθενὴς ἐκ τῶν πολλῶν δακρύων.
 Ἐκ τῆς ἀμέτρου θλίψεως ἐσάλευσεν ὁ νοῦς της.

«Ἐλθὲ» καὶ πάλιν ἔκραξε φωνὴ ἀπὸ τοῦ πλοίου.
 «Πᾶσα στιγμὴ πολύτιμος, ἐλθὲ καὶ μὴ βραδύνῃς»,
 Καὶ πάλιν περιβλέψαντες οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνης
 Ἀπῆντησαν τὸ λείψανον τοῦ προσφιλοῦς παιδίου.

«ὦ ! δυστυχία !» ἔκραξαν τὰ χεῖλη τῆς ἀθλίας·
 «Ἰδού, ἰδού ὁ θησαυρός· αὐτὸν ἐζήτουν μόνον».
 Τὸ τέκνον τῆς ἐπάρατα ἐπὶ τῶν βραχιόνων
 Ἐρρίφθ' εἰς τὸ πλοιάριον μὲ γέλωτα μανίας.

107. ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ (*)

ὦ ! διὰ ποῦ, λευκόπετρον, ταχὺ τοῦ πόντου πλοῖον ;
 Εἰς ποίαν χώραν εὐτυχῇ, τὰς πτέρυγας σου κλείον,
 Τὸν πλοῦν θὰ σταματήσης ;
 Εἰς τὴν πατρίδα φέρε με τοῦ Κόδρου, τοῦ Θησέως,
 Ὅπου καιρὸς ἐπικρατεῖ ἀπαύστως γαληναῖος,
 Καὶ μειδιᾷ ἡ φύσις.

Ἐδῶ μακρὰν εἰς ξένην γῆν ζεφύρου αὔρα ξένη
 Τοῦ τεθλιμμένου στήθους μου τὴν ἀνοιξιν μαραίνει
 Καὶ φθείρει τὴν ζωὴν μου.
 Εἰς χώραν φέρω ἄχαριν τὸ βῆμά μου ἀλήτης,
 Καὶ τῆς πατρίδος τὸνομα, ὡς μουσικὴ φωνή τις,
 Μαγεύει τὴν ψυχὴν μου.

(*) ἐκ τῶν Ἑλεगीων δημοσιευθέντων τῷ 1884.

Τρισευτυχής ἡ χελιδὼν. Θ' ἀπέλθῃ μετ' ὀλίγον,
Πετώσ' ἀπεριόριστος ἐπ' ἐλαφρῶν πτερύγων.

Ἐν ἀχανεὶ ἐκτάσει.

Πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ὁ χειμὼν τὴν καλιὰν ἀφίνει.

Πρὸς ἄλλο κλίμα φέρεται καὶ ἡ σπουδὴ τῆς τείνει
Φαιδρὰ ἐκεῖ νὰ ῥθασῇ.

Κ' ἐγὼ ἄς εἶχα πτέρυγας πτηνοῦ, καὶ τοῦ ἀέρος

Ἄς ἔσχιζα τὸ διαυγὲς πεδῖον ἐλευθέρως

Ὅπισω τῶν ὀρέων,

Νὰ σπεύσω, κλαίων ἐκ χαρᾶς, πρὸς σέ, πατρίς μου φίλη.

Καὶ τῆς ζωῆς μου ἔπειτα τὸ φῶς ἄς ἀνατείλῃ

Ὡρὸν καὶ τελευταῖον.

Ματαίως πλὴν οἱ πόθοι μου ἀνίπτανται, ματαίως.

Πνοὴ ἀνέμου παγεροῦ, προσπνέουσα βιαίως,

Μακροτερον μὲ ρίπτει.

Καὶ νεφελώδης πέριξ μου καὶ σκοτεινὸς ὀρίζων,

Τὸ βλέμμα ἐν περιωπῇ στενῇ περιορίζων,

Τὴν ἐξοδὸν μοι κρύπτει.

Ὡ οὐρανὲ ἄλλοίαις γῆς· ὦ λάμψις κόσμου ἄλλου,

Ὁ διαστίλβων ὡς ἡ πλάξ διαφανοῦς κρυστάλλου

Βίς φῶς χρυσοῦ ἡλίου,

Τὸ διψαλέον ὄμμα μου δὲν σ' ἀνευρίσκει πλέον,
Θολοῦται μόνον εἰς τὸν ῥοῦν, τὴν στέρησίν σου κλαῖον,
Τοῦ πίπτοντος δακρύου.

ὦ ! πότ' ἐπὶ τῶν νώτων σου χ' ἐμὲ κομίζον, πλοῖον,
Ἐκ τῆς ζοφώδους ταύτης γῆς τῶν ξένων παραλίων
Ταχὺ θ' ἀποχωρήσης,
Καὶ στρέφον τὴν ἀφροστεφῇ καὶ μέλαινάν σου πρῶραν
Πρὸς τῆς Ἑλλάδος τὴν κλεινὴν καὶ ποθουμένην χώραν,
Ἐκεῖ θὰ με ἀφήσης ;

ΤΕΛΟΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

	Ἀριθ.	Σελ.
Ἀγάπη, δῶρον ἐξ οὐρανῶν	34	— 32
Ἀλώπηξ τις τὸν λέοντα	86	— 87
Ἀμπελος κλαδευομένη	91	— 93
Ἄνευ ἀδείας καὶ συστολῆς	92	— 94
Ἀνθύλλιον ὠραῖον	59	— 54
Ἄν χθὲς ἐζήτεις	5	— 9
Ἀσπασμούς πρὸς σὲ εὐθύνω	60	— 55
Βλεπόμεθα καὶ πάλιν	16	— 18
Βλέπων ὄνειρον ὠραῖον	84	— 85
Βραχὺ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς	51	— 48
Δέρμα λέοντος ἀγρίου	85	— 86
Διὰ τί κοιμᾶσαι	20	— 20
Εἰς βαρβάρων πόλιν, ὅπου	81	— 81

	Ἀριθ.	Σελ.
Εἰς δρυμῶνος εἶδε δρόμον	93	— 96
Εἰς τὰ σύννεφα κρυμμένος	10	— 14
Εἰς τὰ φύλλα, ὦ παιδίον	27	— 26
Εἰς τὰς βίβλους τῆς χημείας	69	— 65
Εἰς τὴν θέαν τῆς ἐνδόξου	68	— 64
Εἰς τῆς εὐκόμου Θετίδος	72	— 66
Εἰς τὸν ὄφιν κοίτην ἔχω	53	— 49
Ἐκεῖ σ' τὴν μάνδραν μέσα	25	— 25
Ἐκτείνας τὸν βραχίονα	77	— 75
Ἐλέφας μεγαλώσωμος	79	— 78
Ἐμὲ γραμμάτων συλλαβαί	47	— 44
Ἐνα ἤθελα βιολάκι	26	— 26
Ἐν ἤχοις φηόγγων ἐναρμονίων	50	— 47
Ἐνόσω ἀνεγίνωσκα	4	— 8
Ἐντὸς στενοῦ τινος καὶ βαθέος	97	— 101
Ἐνῶ πρὸ μικροῦ ἐπεκράτει εὐδία	70	— 65
Ἐπὶ χρυσωτῆς λυχνίας	96	— 100
Ἐπесен ἀπ' τὴν φωλιά του	55	— 50
Ἐρίφιόν τινα καιρὸν	82	— 82
Ἡ ἀλώπηξ πληγωμένη	87	— 88
Ἡ ἐορτή σου χαρᾶς ἡμέρα	57	— 53
Ἡ θάλασσά μου ἄνδρος	35	— 33

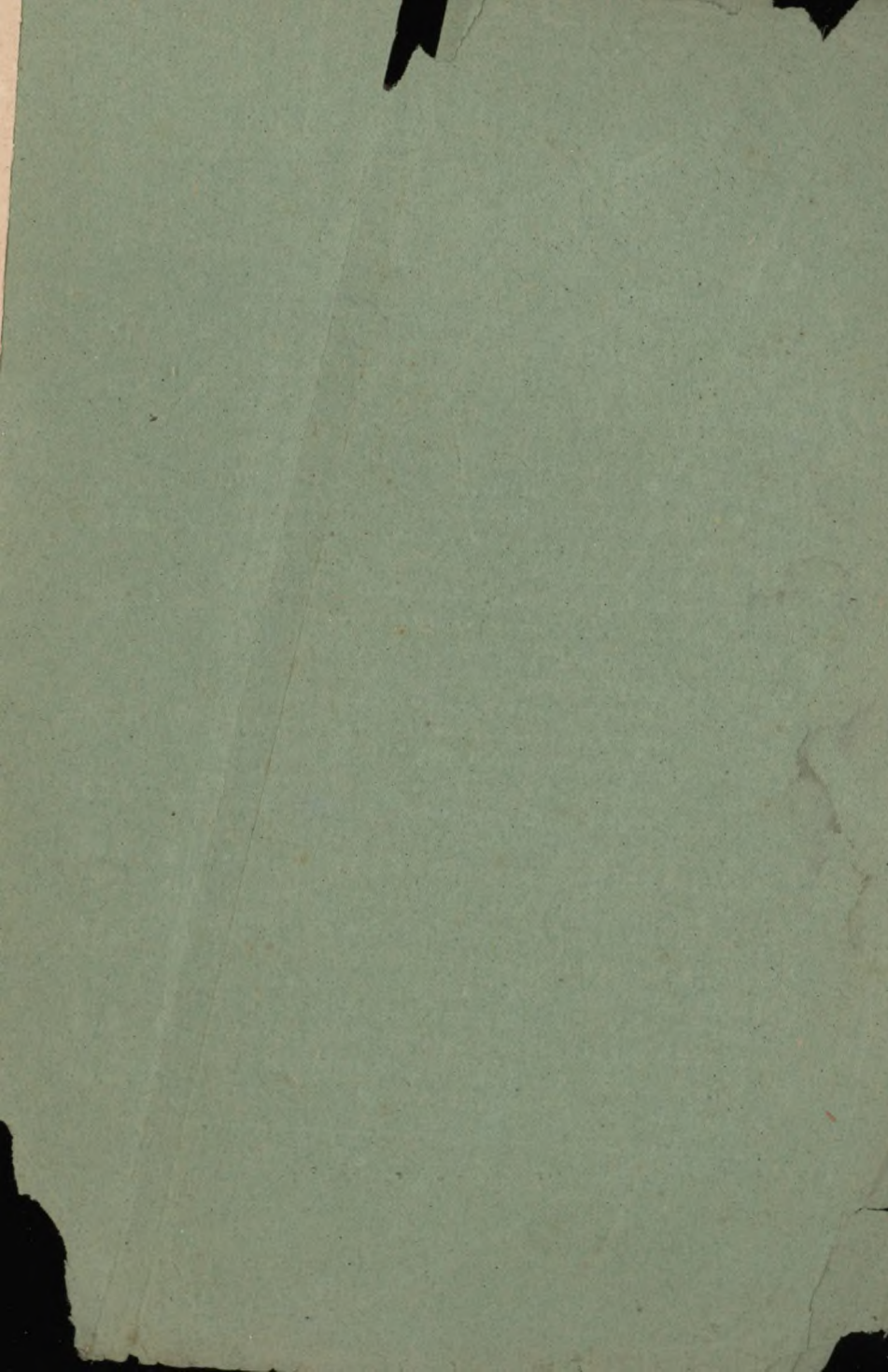
	Ἀριθ.	Σελ.
Ἦλθαν τὰ Χριστούγεννα	2	— 6
Ἡμεῖς πουλάκια εὐθυμα	24	— 24
Ἡ σελήνη ἀνατέλλει	46	— 43
Ἡ τὸν Χριστὸν γεννήσατα	43	— 40
Θελκτική, τερπνὴ ἐσπέρα	73	— 68
Θεοτόκε ἡ ἐλπίς	11	— 15
Καὶ πάλιν ἡ χαρμόσυτος	58	— 54
Καλημέρα! Καλημέρα!	14	— 17
Καλύβη ἄχ τί συμφορά	61	— 56
Κατὰ τῶν γεράνων στήσας	89	90
Κριθάρι λίγο ἔσπειρε	23	— 23
Κώδων, κώδων	17	— 19
Λαμπραὶ κυρίαι τοῦ συρμοῦ	66	— 60
Λύσε, λύσε τὸ σχοινάκι	9	— 12
Μαρία, ἦν ὅλος ὁ κόσμος	48	— 45
Μ' ἐμὲ ἀρχίζει ἡ ζωὴ	39	— 36
Μετὰ πλείστας ἐπιθέσεις	90	— 92
Μὴ ἔτο φίλος τῶν ποτῶν	7	— 10
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ Μαρία	36	— 33
Μικρὸ σκυλάκι μου καλὸ	31	— 29
Νὰ ὁ Μάϊος ἐφάνη	3	— 7
Ὁ Εὐαγγελισμὸς	27	— 34

	Ἀριθ.	Σελ.
Ὁ ἥλιος χρυσώνει	15	— 17
Ὁ Θεός, ἐκεῖνος, ὅστις	44	— 41
Ὁμιλήσας πρὸς τὴν φλόγα	98	— 102
Ὅποταν εἰς τὸ πέλαγος	75	— 71
Ὅτε ἡ κάμηλος ὤφθη τὸ πρῶτον	88	— 90
Ὅταν κεφαλὴν δὲν ἔχω	56	— 52
Παιδάκια, τὸ χωρίον	18	— 19
Παράσχου μοι, Θεέ, τὰς χάριτάς σου	33	— 31
Παρά τὴν ὁδὸν καρύα	83	— 83
Πάτερ ἀθάνατε, τὰ πλάσματά σου	42	— 39
Πατρίς μου, χαῖρε	3	— 11
Ποντίκι μου, ποντίκι μου	22	— 22
Πρὸς γέροντα φυτεύοντα	95	— 98
Πρὸς τὴν θάλασσαν τὸ βλέμμα	64	— 59
Ῥοδοδάφνη ἀναθάλλει	62	— 57
Σκληρὰ τοῦ βίου ἡ ὁδὸς	52	— 48
Σπουδαστά, δὲν εἴμ' ἐν μέσῳ	63	— 58
Στὸν χορὸν τὸν πηδητὸ	29	— 27
Συνέλαβεν ὁ λέων	94	— 97
Τὰς θείας δός μοι χάριτάς σου	1	— 5
Τὴν καρδίαν κατανύσσον	74	— 69
Τὴν πηγὴν τοῦ Νείλου	12	— 16

	Ἀριθ.	Σελ.
Τῆς γῆς τὰ πάντα μάταια	32	— 31
Τὶ φραγμὸς ὥραιος	19	— 20
Τὸ νέον ἔτος σήμερον	13	— 16
Τὸ φῶς ὁπόταν τῆς αὐγῆς	45	— 42
Τὸ χιονῶδες τοῦ κύκνου χρῶμα . . .	80	— 80
Τοὺς ποντικούς ὁ αἴλουρος	78	— 76
Τῶν ἀγγέλων ἡ χορεία	49	— 45
Τῶν ἐκτὸς ἐντὸς ὑπάρχω	65	— 60
Τῶν Θερμοπυλῶν πλησίον	71	— 66
Τῶν οὐρανῶν ἡ βασιλεία	38	— 35
Ἕμνεϊ γλυκέως τὸ πτηνὸν	67	— 61
Χαῖρε, Μαρία δεδοξασμένη	41	— 38
Χαῖρε, Μαρία· σὲ ἀνυμνοῦμεν	40	— 37
Χωρὶς φόβον εἰς τὸ δάσος	21	— 21
Ῥδὰς ὑψώσωμεν πρὸς Θεὸν	30	— 28
ὦ! μὴ κλαίετε, παιδία	28	— 27
ὦ μητέρα, λάβε τοὺς καρπούς	76	— 73
ὦ παύσεις, ὦρα σας καλὴ	6	— 9
ὦς ἀλλοιοῦται ὁ καιρὸς	54	— 50

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΠΑΛΑΤΕΣ

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΥ, Ἐκδότης ἐν Ἀθήναις

ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΜΟΣ (ὁ) ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκονογραφίῶν, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας	φρ. 1,75
ΑΝΘΟΥΔΑ (ἡ) ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Α. Ζεννεβράϊν· χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εὐρωπαϊκῶν εἰκονογραφιῶν	» 3,50
ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΝ, ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὴν Καύκασον	» 1,50
ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ (ἡ), περιοδικὸν διὰ παιδία καὶ ἐφήβους, δις τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενον. Δώδεκα τόμοι τῶν ἐτῶν 1879—1887 ἀρθρῶς καὶ λαμπρῶς εἰκονογραφημένοι. Ἐκαστος τόμος τιμᾶται	» 2,50
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ, ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μεταφραστικὰ 6 διηγημάτων ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων τοῦ Ἀνδρесеσεν	» 3,50
Εἰς τὴν ΘΑΛΑΣΣΑΝ! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας παιδαγωγικὰς ἀρχὰς συντεταγμένον, μετὰ 25 εἰκόνων. Μετὰ φρ. Ἀρ. Π. Κουρτίδου	» — 50
ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ (οἱ), ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Εὐδοξίας Δουτουῆ. Παιδικὸν διήγημα διδακτικώτατον καὶ ἐπαγωγώτατον	» 1,75
ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ (ἡ), ὑπὸ Ἀλ. Κατακουζηνοῦ. Μέρος α'. 150 παιδαγωγικὰ ποιήματα διὰ παιδία	» 1,50
ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου	» 2 —
ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ, Ἀρ. Π. Κουρτίδου. Διηγήματα, δράματα, ποιήματα μετὰ 11 εἰκονογραφίῶν	» — 50
ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ὑπὸ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου). Μικραὶ σκηναὶ καταλλήλαι πρὸς παραστάσιν ὑπὸ παιδίων ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐσθλαῖς	» 1,50
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ, ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων, περιέχον διηγήματα, δράματα, ποιήματα	» — 50

Τιμᾶται φρ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ